TURNUL DE CALCAR

de Radu Pavel Gheo

...cel mai faimos nume al zilei, Pedro Babel, cersetorul de la Bon-Homage, acea catedrala care s-a prabusit secolul trecut sub propria ei greutate. Unii spun ca ar fi fost blestemul lui Babel, dar nu-i cazul sa-i luam pe toti în serios, nu-i asa? nu Turnul poarta vina pentru toate relele sau bunele evenimente care se petrec în orice comunitate, oricît de mica. Sau oricît de mare. Daca ar fi sa dramatizam, cum face Terry X, am putea spune ca Pedro a fost singurul cersetor de catedrala care -într-un fel- a rezistat mai mult decît adapostul sau, desi e mult mai probabil ca el sa fi murit demult, cu mult înainte ca Bon-Hommage sa se prabuseasca, sa scîrtîie din ziduri si sa se naruie într-un vacarm de piatra si lemn, deveninnd un morman fara forma ghemuit jalnic la poalele Turnului. Doar ca nu e scopul nostru sa plîngem ruine si nici nu vrem sa-i contrariem pe cei care cred în eternizarea spiritului lui Babel.

Daca e sa discutam despre Terry X, cel fara de care probabil ca vîlva pe care a facut-o Turnul n-ar fi fost atît de mare... credem ca Terry X s-a nascut prin 2110-2120 si a fost functionar la o banca din centrul New Orleans-ului. Avea veleitati de scriitor si se pare -dupa stilul Jurnalului sau- ca ar fi urmat chiar niste cursuri de tehnica a scrisului. Semnalmentele sale fizice sau alte informatii biografice în afara celor pe care ni le ofera el, cu destula zgîrcenie, nu-i asa?, deci alte informatii despre Terry X ne sînt cu totul necunoscute. De fapt el ne intereseaza acum numai prin acel Jurnal al lui Terry X, cartea care a repurtat zilele acestea un succes extraordinar si despre care vom afla mult mai multe chiar astazi, pe Star 3, la Cultura Lumii Vechi.

(BLANK. Iamginea se schimba într-un caleidoscop de culori. O voce voioasa anunta:

-STAY TUNED! Vom reveni în cîteva momente la Cultura Lumii Vechi, cu minunatul, nemaipomenitul Sammy Lee Jones, doctor în sociologia artei. Urmariti un program al canalului orbital Star 3, retransmis prin StarNet pe toate lumile, iar aici e STAR 3 SUNDAY SHOW!

Imagini din vidul întunecat, punctat de luminite slabe, alb-galbui. O voce sopteste: Tough...)

L-am remarcat din întîmplare, cînd m-am întors de la servici. Azi am venit pe jos, cum n-am mai facut-o de mult. Afara e senin, frumos si caldut, iar autobuzele circula foarte rar dupa 10 seara. Am stat cam mult peste program, asta pentru niste afurisiti de 50 de dolari în plus, contul meschin al unui fermier din suburbii. Problema înca îmi framînta mintea, eram cu creierul îmbîcsit de calcule si fum de tigara si aveam chef sa respir aer curat, sa mai vad orasul, sa-l masor cu pasul, asa cum faceau stramosii mei cînd le dadea mîna sa se sature de automobil. Nici nu aveam mult de mers: vreo zece minute. Strazile erau luminate si cerul negru abia se zarea. Ici si colo sclipeau doua-trei stele, în schimb luceau statiile orbitale, ele si Luna deasupra lor, ca niste bobite de argint lînga un pepene de aur. O frumusete! Mai e frumos pe Pamînt.

Catedrala mi-era în drum. Acolo am dat peste cersetorul asta patetic si ciudat: dormea pe scarile abia luminate de niste felinare electrice, cubice, cu tot felul de înflorituri din metal cromat. Raspîndeau o lumina palida, rece, direct pe obrazul barbatului ghemuit în sacul de dormit autotermic. Sacul era jerpelit, dar destul de scump pentru un cersetor. M-am apropiat. Îmi auzeam pantofii cu toc bocanind puternic pe dalele de marmura cenusie, de parca numai eu cu insul adormit am fi existat în pustiul noptii. M-am aplecat deasupra lui si i-am distins fata rotunda, smeada, bine rasa, ceea ce mi s-a parut ciudat pentru un cersetor. Parea sa aiba vreo 40-45 de ani. Parul tuns scurt i-era încaruntit bine. Atunci am remarcat si ca nu dormea: a deschis brusc ochii si m-a privit. Am tresarit, m-am dat un pas înapoi, dar am ramas. Nu-mi inspira totusi mila. Dar si-a strecurat mîna afara din sacul ala albastru-cenusiu si-a întins-o cu un gest mecanic, îngînînd:

-Dati un ban la un nenorocit fara slujba si familie! Dati, în numele Domnului!

Nu sînt credincios, povestile astea cu numele Domnului... si-apoi vocea lui nu era asa cum îmi închipuiam ca ar trebui sa fie vocea cersetorilro, asa cum o auzisem la altii. Tonul era plat, uzat de prea multa folosire si nu trezea mila. Totusi m-am scotocit în buzunar si i-am întins 5 dolari. Nu stiu de ce, nu-mi sta în obicei. Fiindca era altfel? Sau fiindca venisem sa ma holbez la el în miez de noapte, pe cînd se straduia sa adorama? Ca si cum i-as fi intrat în casa pe nepoftite si m-as fi simtit

obligat sa... sau ca si cum as fi privit un exponat de muzeu si trebuia sa platesc taxa de intrare. E, prostii! Cinci dolari! Si-apoi era o noapte asa de frumoasa, cîteva stele luceau slab, Luna parca se zgîia din înalt la mine, statiile pluteau argintate pe negrul cerului si eu eram curat, bun, virtuos, limpede ca si cerul de-afara. Rar m-am mai simtit asa ca în seara asta. Poate cînd eram copil.

-Sa-ti ajute bunul Dumnezeu! i-a zis, la fel de indiferent, si a luat banii.

-Numele Lui fie laudat! am raspuns si m-am departat, un pic prea repede, cred.

Dar era frumos. E frumoasa noaptea asta, lucru rar. O sa-mi beau ceaiul si o sa ma întind în patul încalzit

...un zîmbet NOU, un om NOU, un chip NOU, VESNIC TÎNAR!

(Imagine studio: acelasi barbat, în camasa violacee cu irizatii, ras pe cap si cu un zîmbet larg. Voce din off:

-Si acum ne întoarcem la emisiunea noastra, în direct cu dr. Sammy Lee Jones, despre Jurnalul lui Terry X!)

-Iata-ne din nou împreuna, privitori de pe Geea sidin alte lumi, pentru a lamuri întrucîtva cîteva aspecte ale relatarii lui Terry X despre ciudatul Pedro Babel. Va reamintesc ca lucrurile povestite de Terry s-a întîmplat acum peste 200 de ani. Unele amanunte n-au putut fi lamurite din pricina acelui bombardament care a distrus New Orleans-ul în timpul ultimei conflagratii de proportii de pe planeta. Atunci au fost nimicite principalele cladiri oficiale si publice, dar printr-o minune -nu-i asa?- catedrala Bon-Hommage a scapat neatinsa si abia recent, în epoca Reorganizarii sau Reunificarii, ea a urmat -nu-i asa?- calea impusa de blestemul lui Babel. Asta daca credeti în Turn si în creatorul sau. Daca doriti sa luati legatura cu noi si prin noi cu umanitatea interesata de subiect, spatiile de contact sînt pregatite pe codurile 273884, 273885 si 273886, la Star 3 Sunday Show, complexul orbital Geea... Si iata un prim interlocutor.

(Barbat blond, cu barba patriarhala, desi tînar. Poarta o pelerina neagra, iar holograma trasmisa are fluctuatii de luminozitate, datorate probabil unui aparat de transmisie învechit.)

-Sînt Jordy Malley, 30 de ani, va contactez din caminul Universitatii Umaniste Da Vinci de pe Terrestria. Îmi pare rau daca receptia este relativ slaba, dar probabil stiti ca statia mea se afla acum în opozitie cu Geea. Eu cel putin va captez cu greu imaginea.

-Nici o problema, domnule Malley. Daca doriti, va putem cupla pe transmitatorul-releu al Orbis-ului.

(Imaginea devine clara, stabila.)

-Multumesc. Acum, eu am luat legatura cu dumneavostra fiindca subiectul este foarte incitant si la ordinea zilei.

-Ce doriti sa ne comunicati, domnule Malley? Opiniile dumneavoastra sînt urmarite cu nerabdare de cîteva milioane de privitori, asa ca va rog...

-Vedeti, eu chiar studiez acest jurnal. Deocamdata am doar o banuiala, nu sînt sigur, dar cred ca este o scriere apocrifa. Mai precis un fals, realizat de un autor obscur din secolul nostru, dupa transformarea Turnului în loc de pelerinaj. Eu am analizat comparativ limbajul scrierilor literare din perioada în care se presupune ca a fost imprimat acest jurnal si, în paralel, jurnalul propriu-zis si am constatat ca o multime de expresii ale lui Terry X sînt false, artificiale în contextul literar al epocii sale sau pur si simplu prost construite. Majoritatea frazelor-tip sînt specifice literaturii primei jumatati a secolului al 21-lea si nu epocii în care se presupune ca a trait acest Terry X. De aceea cred ca avem de-a face cu un flas creat recent de un necunoscut pe baza mitului Turnului de Calcar, iar acest autor -probabil contemporan- s-a informat asupra conditiilor istorice ale vremii, dar nu si asupra limbajului folosit de cei care au trait atunci.

-O opinie interesanta, stimati cetateni ai Geei si... si ai altor lumi, care ne receptati la ora actuala. O opinie interesanta, care aduce o noua perspectiva si poate schimba datele problemei, nu-i asa? Sa-l întrebam pe domnul Malley daca are si alte argumente, mai concrete, de exemplu discordante între text si realitatea istorica?

-Nu, din acest punct de vedere nu pot spune nimic. S-a spus ca CD-ul original a fost analizat de o echipa de specialisti care am înteles ca i-au confirmat autenticitatea. Studiul meu este însa abia la început...

27 noiembrie. Cred c-o s-o cuceresc pe Ilona. Ilona e secretara sefului si azi, cum treceam pe lînga biroul ei, ca ma duceam la sef pentru contul fermierului ala, am salutat-o si mi-a raspuns, zîmbind. N-o facea niciodata, cu nimeni. Am intrat în vorba, am stat cu ea vreo cinci minute, fleacuri, nimic important. Nu-i prea desteapta, dar mi-a prins privirea pe care mi-am fixat-o în decolteul imens, ce îi dezvelea trei sferturi din sînii globulari, mari. N-a zis nimic, a plecat privirea si a rosit. Mi-a zîmbit si cînd i-am spus ca trebuie sa plec. Îmi pare rau a zis. Mîine o invit la mine la un ceai. Mai am si ceva cafea.

A murit Perrier, presedintele Frantei. Palestinienii au încercat iar sa ocupe Ierusalimul. 8000 de morti, de ambele parti. trupele de mentinere a pacii se chinuie sa pacifice Transilvania si Ucraina. Europeni idioti! Au cam 500 de morti pe zi. Orbitalii de pe doua stati au cerut, cica, licenta de export pentru produse alimentare, iar guvernul nostru o sa le-o dea mai degraba decît sa accepte ca astia or sa treaca peste capul lor. În curînd n-o sa le mai pese de lumea asta murdara si prapadita. O lesbiana, nu-i retin numele, a încercat sa-l ucida pe senatorul Georgiei. Au prins-o. Tipa a declarat ca a facut-o din cauza veto-ului senatorului în problema procrearii exclusiv prin ovul, prin modificare cromozomica, apoi s-a sinucis în celula, cu o capsula detonanta sintetica ascunsa chiar în vagin. Lumea e urîta si eu îmbatrînesc. Ma doare stomacul dupa fiecare masa, dar nu prea tare, doar o arsura acolo. Un semn. Am început si sa chelesc. Mi-a mai aparut o carie sus, trebuie sa ma duc la dentist. De trecut în agenda. A mai trecut o zi pe Pamînt.

Am avut si o întîlnire sau reîntîlnire care m-a emotionat putin. Cu cersetorul de la Bon-Hommage. Am trecut pe-acolo, tipul era tot pe trepte. Alti cersetori se duc seara acasa, oriunde o fi casa lor, prin guri de metrou dezafectate ori mai stiu eu pe unde, el vad ca prefera locul ala. Si parohul bisericii sigur e un ins de treaba ca-i îngaduie asta. E foarte credincios, amarîtul. Pedro Babel îl cheama, nu cred ca-i american nativ, mi-a si spus ca a venit în New Orleans acum cinci ani, de trei ani sta la usa catedralei, dar n-a vrut sa-mi zica de unde vine. Am stat de vorba îndelung, chiar aveam pofta de asa ceva, cu cineva care sa nu fie legat de mine. Nu prea am multi cunoscuti cu care sa pot vorbi. Ilona o sa faca ochii mari cînd o sa-i spun de asta... Pedro Babel, un nume ciudat. Cred ca a trecut ilegal în State,

are figura de sud-american: smead, cu fata rotunda, parul negru, putin carunt în fata si la tîmple. Numai ca are falci puternice, mie mi se par specifice nordicilor, puternice si patratoase, si ochii gri-metalici, nu se poate sa nu-i remarci, parca lucesc. Credincios înfocat, cum am zis. Mi-a spus ca a umblat din stat în stat, a lucrat pe ici pe colo cînd a mai gasit ceva, apoi a început sa cerseasca si sa caute mila Domnului prin mîinile oamenilor, a tot umblat pîna a ajuns odata aici, la slujba parintelui... Gatter parca. Atunci a avut o revelatie, asa am înteles, zicea ca i s-a aratat un înger în biserica, îngerul ala îl tot pîndeste el. N-am înteles despre ce înger e vorba, nu ma pricep prea bine la asta si el era destul de buimac cînd vorbea de slujba aia si de înger. Îi spunea ea, nu el, îngerului si am înteles ca-i aparuse pe o banca din spatele navei, chiar alaturi de el, ca o luminita alba si palida, cu o aureola în jurul chipului blînd si bun, deci avea si fata lumina aia... ma întreb daca n-o fi totusi tacanit. De atunci zice c-a întepenit lînga Bon-Hommage si tot asteapta ca îngerul sa-i arate calea.

-Si l-ai mai vazut de-atunci? l-am întrebat.

-O, da! de vreo suta de ori. Vine, aprinde o lumînare, pluteste spre altar, pe lînga icoane. Eu stau în pronaos si am grija sa nu se stinga lumînarea, macar ca nimeni nu s-ar atinge de lumînarea unui înger. Ea sta mult, pîna se termina slujba, cîteodata si mai mult, dupa aia trece iar pe lînga mine si-mi zîmbeste si pluteste argintie afara, ca un vînt de dimineata. lasa în urma un miros asa... nemaiîntîlnit, ceva de zapada proaspata si paradis... Odata, cînd o sa fiu pregatit, o sa se opreasca si o sa-mi spuna: Pedro, e timpul.

Oare cum o mirosi zapada proaspata?

28 noiembrie.Azi-dimineata am visat zapada. Ningea din cer, cadeau bucatele de zapada asa cum am vazut în filme, albe si curate,iar eu cu Pedro alergam fericiti si ne tavaleam prin ea si dupa asta m-am trezit brusc, nu stiu cum, într-o camera alba, cu ferestre rotunde si pereti curbati. Acum eram singur, dar deasupra mea batea un vînt iscat de ceva. Cînd m-am uitat, am vazut niste aripi mari, fîlfîitoare, si-apoi un înger cu chipul rotund, al Ilonei, si cu un cerc luminos în jurul capului. Tin minte ca m-am trezit tare bucuros. Nu-i ciudat, batrîne? Cred ca mexicanul ala sau ce o fi el îmi devine cît de cît simpatic.

Fluieram, m-am trezit fluierînd în baie în timp ce ma barbiereram. Fluieram si ma gîndeam la Ilona si la zapada.

sa ramîi acasa? VREI sa reînvii planeta-mama? VREI sa cîstigi milioane? Contacteaza-ne chiar ACUM! Centrul Orbital al Reorganizarii TE asteapta!

(Flash-uri cu imagini alternative: un desert rosu-galbui la apus, urme de explozii, resturi de cladiri afumate, în ruine, apoi alte imagini cu rîuri limpezi în miez de zi, lumina irizînd în apa, cîmpuri nesfîrsite, verzi, mici orasele curate, cu case cochete si peluze în fata caselor)

E casa NOASTRA, a TUTUROR!

E lumea OMULUI! Si e mare, cu adevarat MARE!

Ea te ASTEAPTA!

(vocea masculina calda, prietenoasa, se stinge încet, soptind ademenitor ultimele cuvinte, în timp ce imaginea se apropie periculos: copaci înfrunziti, ploi blînde împrastiind praful unor strazi tihnite, valuri line învaluind nisipul curat al unei plaje)

-Si acum ne întoarcem la Cultura Lumii Vechi cu Sammy Lee Jones si noul sau interlocutor...

(vocea triumfala din studio e înlocuita cu cea a cunoscutului redactor)

-Iata un nou partener de dialog,domnul... aa,doamna...

(Imaginea tridimensionala a femeii e clara, permitînd sa se vada machiajul impecabil si micile implanturi de acceleratoare din zona lobilor temporali, partial ascunse de colacul de par negru ce-i înveleste chipul mongoloid, zîmbitor)

-Sînt prof. dr. Ramona Muňoz-Grey si am participat la faza finala a restaurarii textului în discutie. De aceea v-am si contactat, fiindca as vrea sa-i raspund domnului... Malley, nu? Malley, în legatura cu presupusa inautenticitate a Jurnalului...

15 decembrie. Ploua într-una de trei zile. Alteceva important nu mi s-a mai întîmplat. Ilona mi se confeseaza despre insistentele Boss-ului asupra aprofundarii relatiilor lor. Ce sa-i fac? Sa ma duc sa-i cer o audienta, sa-l iau la întrebari ca pe un rahat ce este si sa-mi pierd slujba? Parca ma vad alaturi de Babel, dormind într-un sac ca al lui si cersind în tandem cu el pe treptele catedralei. Si pîna acum boss-ul nu a fost niciodata insistent cu gagica asta, numai de cînd ne cunoastem mai bine? Poate... a zis ea odata ca îi plac copiii, al naibii de mult îi plac.

Nu, n-as mai încerca povestea asta dupa toate cîte am patit cu Mandy!

L-am vazut din autobuz, în treacat, pe Babel. Deja îi recunosc umbra cenusie pe treptele catedralei. De la distanta. Întotdeauna sta acolo, între coloana a treia si a patra sub portalul din stînga. Oare de ce nu-si cauta ceva de lucru? Numai fiinca asteapta un mesaj de la viziunea lui nebuneasca? Sau poate ca n-are nici un act. Sigur ca nu are, nu pentru New Orleans. Nu pentru State. M-am tot întrebat ce gaseste în viata asta de cîine vagabond. Ar putea gasi ceva de lucru la negru, daca ar avea noroc si perseverenta. Nu, el manînca pe sponci, aprinde lumînari de parafina sau îsi lasa putinele fise pe care le capata în fantele lumînarilor electrice, zace noaptea în frig sau zapuseala si viseaza la un înger. Nu-i prea destept. L-as include în categoria aia despre care am vazut o ancheta pe canalul 32, cea a barbatilor cu inteligenta submedie si cu forta fizica slaba care nu-si mai gasesc de lucru nici cu mîinile, nici cu altceva din cauza concurentei. La naiba, nici macar tîrfa nu poate fi oricine! Apoi actele, credinta aia oarba, de subdezvoltat, frica si alte motive care-l împiedica -pe el sau pe cei ca el- sa faca alte lucruri decît spune legea... cum le zicea în ancheta? dezmostenitii cetateni medii, cei care nu mai au loc într-o lume de performante si concurenta. Sîntem prea multi. Eu sînt norocos, Babel nu e. Asa se împart lucrurile în viata, n-ai ce sa faci. Eu o duc bine. El crede ca nu poate trai altfel, îmi zicea chiar ca-i fericit, sigur, mi-a zis-o... uite, pe 30 noiembrie:Cum sa nu fiu fericit?Mîine o s-o vad iar la slujba, poate o sa-mi spuna ceva sau cel putin o sa ma mai lase sa-i veghez lumînarea. O s-o vad plutind încet si aproape de mine, ca o stapîna... Iar dupa toate astea cel putin o sa ma pot gîndi iar la ea. Era fericit si voia sa-mi împartaseasca din bucuria lui. Nu vii si tu? mi-a zis. Poate Domnul ti-o va arata si tie. Sa-ti lumineze calea... Da, el e fericit. Si-a mai trecut o zi pe Pamînt.

-... este parerea mea personala, domnule Jones, dar ea concorda cu cea a tuturor specialistilor care au lucrat în cadrul acestui proiect de restaurare a textului, sub conducerea distinsului profesor Domingos. Pot sti mai bine decît altii cum stau lucrurile.

-Si sustineti teza veridicitatii jurnalului?

-Bineînteles (prim plan pe fata ovala a femeii, cu parul negru strîns colac peste colac, asemeni unui turn de suvite, cu niste cercei-emitator de forma sferica lucind în toate culorile curcubeului, în timp ce se clatina odata cu miscarile capului femeii). Nu are sens sa despicam firul în patru. Turnul exista si nu avem nici o explicatie rationala sau irationala mai buna decît cea din Jurnalul acesta. Ce rost ar avea un fals jurnal? Mai ales ca lucrurile se potrivesc prea bine ca sa fi fost elaborate a posteriori. Crede-i-ma, unui specialist în istoria planetei i-ar fi trebuit zeci de ani ca sa recladeasca America acelor vremi, sa potriveasca datele cunoscute, sa riste inductii si extrapolari în cazul unor momente istorice neclare, iar efortul mi se pare ca ar fi fost disproportionat fata de rezultat. Ma refer, bineînteles, la satisfactia unui presupus plastograf, nu la impactul pe care l-a avut Jurnalul.

-Si totusi nu credeti ca un astfel de personaj, imaginar deocamdata -nu-i asa?-, nu credeti ca ar fi putut fi multumit numai cu recunoasterea muncii sale de fals Terry X? Poate falsificarea în sine, sansa de a mistifica o întreaga umanitate l-ar putea satisface pe un astfel de... sa-i zicem autor.

-Nu cred si va explic de ce. Nu putem lua acest jurnal ca pe o opera de fictiune creata de un autor. În grupul nostru de cercetare, condus de reputatul profesor Domingos, exista si un sociolog care si-a pus aceasta problema si a studiat sute, poate mii de scrieri, emisiuni TV si radio, acte oficiale... Cred ca a strîns tot ce a ramas pîna la noi despre America acelor ani. Dupa asta a analizat Jurnalul, exact cum voia sa faca domnul acela...

-Malley.

-Da, Malley. Deci s-a facut si o astfel de analiza de sincronizare istorica si pot sa va spun...

20 martie. A treecut o luna de la nunta Ilonei. Ma întreb de ce ma mai viziteaza. Mi-e rusine, dar trebuie sa recunosc ca ma tem: daca afla seful, as putea zbura din slujba. Sa ajung ca Babel. Tot timpul mi se plînge de badarania si mai ales de impotenta noului ei sot. Doar a mai fost maritata. Asta ma face sa-l privesc mai cu mila pe omul care are atîta putere în oras si care face pe durul cu angajatii. Si-apoi ce mai e puterea? Azi au fost ucisi trei senatori. Mi se pare ca libertadores si-au asumat responsabilitatea pentru atentate. Presedintele nici nu mai iese în public. Noul presedinte al Frantei e bolnav de SIDA. Au

ghinion astia, abia anul trecut le-a murit Perrier. Israelienii vor înapoia Ierusalimul. Azi au executat 6000 de palestinieni. Rusia a declarat ca pactul cu Ucraina este un rezultat al sporirii influentei NATO în zona. Cu ajutorul rusilor, ucrainienii au mai cucerit vreo 30 de kilometri pe undeva spre Dunare. Se lupta si în Transilvania, tara lui Dracula, dar nu-mi amintesc cine cu cine. O sa fiu mai atent. Jurnalul meu trebuie sa fie o mostra de istorie obiectiva. O, era sa uit: statiile orbitale au primit dreptul sa exporte alimentele lor. O sa fie rau de noi! A mai trecut o zi pe Pamînt.

21 martie. Azi dupa-amiaza am ajuns mai devreme acasa. M-a adus Ilona cu limuzina. Am facut dragoste de doua ori. Cred ca ma tin înca bine. Sa nu uit: în Transilvania se lupta români si ungarezi în centru si catolici cu ortodocsi printr-un nord al lor...

22 martie. ...l-am vizitat pe Babel. Am fost asa de socat de ce mi-a povestit! Pîna acum vorbeam -cît vorbeam- calmi, ma asculta cu atentie si parea perfect normal. Dar azi a luat-o razna, ma tem ca pentru totdeauna. Si de ce, nenorocitul? Doar o cunosteam si eu pe Lily de Vinchet, din vedere. Cine n-o cunoaste, macar dupa faima? Bogata, tînara, frumoasa, casatorita cu un om de afaceri mai tot timpul plecat. Blonda, înalta si delicata, se îmbraca numai în roz, albastru sau auriu si arata ca un copil nevoit sa se poarte ca un matur, nevinovatia cu chip de fetita plimbîndu-se pe strazile orasului. Îi plac voaletele si manusile, care o prind foarte bine, fiindca are membre lungi si fragile. Zîmbeste blînd si cumva încurcata, iar ochii ei mari, albastri, privesc altundeva, într-o lume mai frumoasa. Traieste în alte locuri, asta esti tentat sa spui cînd o vezi prima data. Asa apare si în jurnalele de scandal, fiindca nascoceste mereu ceva. În ea arde un foc aprins de diavol: de cîte ori îi pleaca sotul, în cartierul nostru sau latundeva în oras izbucneste un nou scandal în care e amestecata. Nu stiu sa fi fost vreun barbat pe care ea sa fi pus ochii si care sa-i fi scapat. Întotdeauna alege cea mai zgomotoasa legatura posibila: soti credinciosi si respectabili, cum a fost primarul orasului, pusti de liceu pe care îi ameteste cu chipul ei angelic si cu luxul în care se scalda (are un Chevro roz, decapotabil, numai al ei; salariul meu pe douazeci de ani!), gunoieri de-a valma cu patroni de hoteluri, senatori... Nici eu n-as zice nu, chiar daca as fi

casatorit, dar cine sînt eu? O aschie roasa, putreda, uitata într-un birou de banca. Azi am aflat ca de doi ani îl vîna pe parintele Gatter.

-E groaznic, domnule, mi-a gîfîit în fata Babel si i-am simtit rasuflarea grea, de hamburger usturoiat. În altar, în fata Domnului... asa cad îngerii, asa se-ntuneca lumea. Îngerul meu, îngerul în patru labe, ca o catea, cu rochia ridicata pe spinare, si se rezema de-o icoana, Doamne! Si parintele, el, tocmai el, descheiat la nadragi si urlau, gemeau ca porcii la troaca... Cum de nu s-a crapat cerul, Dumnezeule Doamne, cum poti...?

A continuat sa îngîne ceva precipitat si incoerent, cu ochii gata sa verse lacrimi pe obrajii nerasi de cîteva zile, arsi si murdari, maronii si teposi, mi-a povestit destule ca sa pricep. Îi tremurau mîinile, ciudat de fine mîini, dar patate de ceara si batucite, gesticula haotic cu ele, zicea ca vazuse aureola, globul ala auriu de pe capul îngerului lui, cum se ridicase spre cupola bisericii ca un fluture, iar ea ramasese acolo si mai dezgolita, frînta de mijloc, cu coapsele lungi si nerusinate frematîndu-i în organul învîrtosat al parintelui, gemînd de placere în timp ce parintele ridica ochii spre cer, cocosat usor în spatele ei, se misca înainte si înapoi si gîfîie tot mai repede. Asa trebuie sa fi fost. Ei, iar o sa vuiasca orasul. Uite cine-mi era îngerul! Bietul Babel. Dar îmi pare rau ca n-am vazut scena pe viu.

-Atît am iubit-o si-am crezut în ea! se tînguia nenorocitul, tragîndu-ma de rever cu mîinile alea soioase, suflîndu-mi pe gît respiratia aia grea: Trebuia sa ma duca la cer, ea, ea trebuia sa-mi arate calea spre Domnul, si-acum totul a murit. Au cazut neguri si nu se mai poate face nimic, nici pentru mine, nici pentru lumea asta ticalosita. La grea încercare mi-ai pus sufletul, Doamne!

Asa am înteles eu ca Babel, ca toti fanaticii, era altruist, cu tot orgoliul lui de adorator privilegiat. El vroia sa mîntuiasca toata omenirea. Mai mult ma interesa totusi Lily. Scena trebuie sa fi fost cu adevarat picanta. Iar eu, care crezusem ca îngerul asta al lui Pedro e doar o halucinatie a mintii sale bolnave, flamînde de mîntuire! Ei, uite ca el chiar vazuse ceva, de-aia credea, saracu! de-aia s-a aciuat la Bon-Hommage. Acum poate o sa se care. E ticalos din partea mea, totusi îmi vine sa rîd.

-N-o sa-mi pierd credinta, asta nu! mi-a rînjit el la capatul povestii. Asta a fost marea încercare... si luminarea. Domnul m-

a salvat iarasi: sînt slab, dar mai puternic decît voi. Prin mine veti gasi calea spre mîntuire, auzi? prin mine, si tu, Terry, si toti ceilalti va veti mîntui prin Pedro Babel!

Ma temeam sa nu devina agresiv. N-a devenit. Oare unde si cînd s-o spala?

-O sa va duc la cer, Terry! mi-a spus, mi-a repetat-o de cîteva ori (oare de cînd s-o fi apucat sa-mi zica pe nume?) Pe tine si pe toti cei care se tem sa arda în groapa rosie a iadului. Nu biserica, nu locul asta întinat de un popa al Satanei si de tarfa Babilonului cu limbile ei otravite. Ea nu mai are nici o putere, Dumnezeu a plecat de aici. A plecat! Eu o sa fiu acel, eu sînt ales!

-Dar existenta divinitatii nu a fost si nici nu va fi vreodata dovedita! E pur si simplu o problema de credinta, domnule Jones, sau -daca vreti-de optiune: cred sau nu cred.

-Si atunci, domnule profesor, credeti ca Pedro Babel, presupunînd ca a existat un om cu un astfel de nume, a fost mai degraba un bolnav psihic?

-Comportamentul, faptele si chiar credinta unui mistic fanatic sînt mai greu de explicat stiintific. O data pentru ca, daca exista o idee sau chiar o imagine pe care doar individul respectiv o percepe ca fiind reala, asta nu înseamna neaparat ca persoana respectiva este nebuna. Normalitatea e un concept perimat. Apoi sînt atîtea exemple verificate de insi cu capacitati fizice sau psihice pe care le-am putea numi miraculoase, paranormale, lucruri care nu pot fi explicate nici astazi de catre stiintele exacte. creierul uman are un potential nebanuit. N-as merge pîna acolo încît sa-i spun infinit, dar oricum e mai mult decît stim noi. În anumite conditii, de ce n-ar fi posibil -si avansez astfel o ipoteza neverificabila, o pura speculatie- ca un creier puternic, ale carui conditionari impuse de ratiune au fost distruse de ceea ce la Babel era fanatism, sa poata crea efectiv ceva în realitatea obiectiva? Va reamintesc însa ca aceasta este o pura speculatie, pe care eu unul n-as adopta-o ca ipoteza de lucru.

-Vreti sa sugerati -nu-i asa?- ca în mintea omului exista un spatiu neexplorat, care poate provoca lucruri de genul acesta: capacitati paranormale, viziuni, aminitiri ale altor vieti...?

-Mai mult sau mai putin. Stiti si dumneavoastra legendele care circula si acum, asa cum e cea a cîntaretului care apare ici si colo, parca sarind de la o statie orbitala la alta, pe Terrestria, pe Geea, chiar pe Luna sau pe Pamînt, cel care apare în fata oamenilor ca sa le cînte si sa propovaduiasca. Nu s-a dovedit nimic pîna acum, nu exista date oficial recunoscute sau înregistrari cu el, dar sînt mii de oameni, din diferite locuri, care pot jura ca l-au vazut, auzit, pipait.

-Va gînditi la Bard, Pelerinul, cel care schimba destine! Am cercetat subiectul într-o emisiune anterioara, dar sa stiti ca nu s-a dovedit...

-Nu, stiu ca nu s-a dovedit nimic, chiar daca sute de persoane, în stare de regresie hipnotica indusa, au povestit astfel de întîlniri. Nici nu se va dovedi nimic. Asa se întîmpla si cu zvonurile legate de Ghilda Persorilor, acele personalitati-oracol...

-Chiar marele artist Dornell a sugerat ca a fost ajutat de un persor si a facut unele aluzii cum ca o imagine sugestiva s-ar afla inclusa în extraordinara sa opera autobiografica Victory.

-Dar, revenind la Babel, stim ca turnul exista, iar misterul care-l învaluie a ramas neatins. As vrea sa spun ca, daca ar exista posibilitatea ca o fiinta umana sa realizeze, nu stiu cum, asa ceva, acest lucru nu are neaparat legatura cu divinitatea. Putem presupune si ca o zeitate l-ar fi luminat pe Babel, înzestrîndu-l cu puterea de a face asa ceva, de a se transforma...

-... eu as zice malforma...

-...dar este mai probabil ca însusi Babela gasit, datorita monomaniei sale ce depasea granitele rationalitatii de care am pomenit, puterile în principiu ascunse în creierul feicarui om. Ar însemna ca posibilitatile mintii umane trebuie explorate mai serios, pentru ca acolo am putea gasi raspunsuri la întrebari ce ne macina de milenii.

-Va multumim, domnule profesor Serenyi. Vom lua o noua pauza pentru reclame, apoi vom reveni cu noi informatii si opinii asupra Jurnalului lui Terry X.

(Flash argintiu. Bezna. O hîrca alba arunca luciri argintii în întunericul de nepatruns. Voce groasa, masculina:)

În vid exista întotdeauna moarte...

(Alt flash, apoi iarasi bezna. Muzica simfonica violenta, apasatoare. Aceeasi voce:)

În vid exista întotdeauna frica...

(Flash verde. Lumini încep sa clipeasca în întuneric, apar imagini de stele ce se rotesc. În coltul imaginii se iveste încet Pamîntul cu centura de statii orbitale ca niste boabe argintii de fasole. Zvuum! Un ecran transparent se lasa peste imagine. De undeva, dintr-o pereche de casti auriculare, porneste o muzica discreta, dar vesela. Vocea masculina:)

Echipamentul de protectie în vid TOUGHER

(Apare un astronaut ce se deplaseaza elegant spre Pamînt, propulsat de un jet atasat costumului)

TOUGHER! dincolo de spaime. TOUGHER! Dincolo de moarte! TOUGHER! Omul este mai dur decît Universul, dar TOUGHER îl face si mai dur!

-...o sa ajung la cer. Si o sa va duc pe toti acolo. Toti cei care vreti lumina si bucurie veti ajunge la El, prin mine.

Se îmbolnavise sau avusese un soc nervos. Obrakii pamîntii îi tremurau în timp ce vorbea, iar ochii îi erau luciosi si adînci ca un vîrtej fara fund. Mi se facuse chiar frica, putea sa ma strînga de gît sau cine stie ce-i mai trecea prin minte. Mi-a spus ca, atunci cînd Lily de Vinchet a iesit din biserica, a asteptat-o si i-a strigat Tîrfa! Tîrfa din Babilon!

-Nici nu s-a uitat la mine. Si-a aruncat pe umar esarfa aia rpz si-a plecat, era rosie la fata ca focul iadului si hainele i se mototolisera, dar nu-i pasa de nimeni, nu mai avea nimic sfînt.

Teatrala, Lily! O, va vui orasul, de asta sînt sigur! Mi-era iarasi mila de Pedro, cum tremura în fata mea, jegos, cu ceara scursa pe încheieturile degetelor lungi, uimitor de lungi si de subtiri în comparatie cu trupul lui îndesat ca un sac de cartofi. El tot vorbea, vorbea, iar eu ma întrebam cum de mi-a putut fi vreodatra frica de el. era inofensiv.

-nu mai stau lînga bisericca asta pîngarita, mînjita de tîrfa si de codosul ei viclean si mieros! Mi-e frica si scîrba. Aici nu mai e nici o biserica, aici s-a facut templu al dezmatului, iar Dumnezeu nu alege cînd se supara pe noi!Pedeapsa Lui n-o sa întîrzie, nuu! Fereste-te de locul asta, terry! Ai grija! Care dintre noi poate zice ca e fara de pacat? Mai bine sa fii departe de mînia lui!

Nebun...

21 martie. Azi am venit cu autobuzul. M-am uitat dupa Pedro: nu mai sta pe treptele catedralei. S-a mutat. Nu prea departe: i-am zarit sacul lînga gardul metalic ce înconjoara Bon-Hommage. Cred ca el era, cine altul?

Azi la servici am auzit si zvonurile. Femeile mai ales, în pauza de masa nu auzeai decît gura lor. Toti stiu deja o multime de amanunte, unele cu totul idioate si incredibile, cum ar fi povestea ca parintele Gatter ar fi scuipat pe icoane ca sa-i faca placerea perversei de Lily. Cred ca mintea oamenilor e mai murdara decît cred ei. Ma întreb totusi cum de se afla totul atît de repede. Poate chiar Lily de Vinchet se lauda cunoscutilor cu victoriile ei. Îi plac scandalurile. Iar sotul ei e-o sula bleaga! Mie Ilona a tinut sa-mi povesteasca totul, cu sclipiri rautacioase în ochi si cu gura plina de saliva. Facea pe moralista în timp ce sta trîntita lasciv pe o canapea, cu picioarele dezgolite pîna la linia chilotului, iar la sfîrsit m-a anuntat ca ar vrea sa treaca pe lamine azi dupa-amiaza. Trebuie sa apara... O, dar ea e discreta! Ea îl plînge pe Vinchet, bietul naiv, care îsi rupe oasele ca sa aiba grija de familia lui, îl împroasca pe parintele Gatter, curvarul care ne-a luat mintile cu piosenia aia de fatada. Si ce facea el în biserica, în lacasul Domnului! Eu ma prefaceam surprins, asa cum se cuvenea, dar ma gîndeam la Pedro Babel. Nu visase, nici nu aiurase...

...trebuie sa termin cu Ilona. Face atîta scandal pe chestia cu Lily de Vinchet încît cred ca-i mai degraba invidioasa. Ea o sa ramîna întotdeauna o curvulita de mîna a doua. Îmi vine sa ma urc pe pereti cînd începe -a cîta oara?- cu auzi, în lacasul Dmonului, în care n-a mai calcat de la nunta ei. sper totusi sî nu scap vreodata PC-ul deschis cînd apare pe-aici sau sa nu-i treaca prin cap sa caute prin fisiere. Mai bine as parola jurnalul. Desi n-are ea asa ceva prin cap.

Au mai ucis azi o mie si nu stiu cîti emigranti care încercau sa treaca ilegal în State. Un politician a lansat zvonul ca rezervele de combustibil solid ale planetei se vor termina în cel mult zece ani. De-aia îmi pasa mie! S-au marit si pedepsele pentruu distrugerea fondului ecologic: de la 15 ani la 30, poti ajunge si la închisoare pe viata. Am auzit ca pe astia rusii îi împusca direct. Si cînd te gîndesti ca era o vreme cînd fiecare avea masina lui, cînd circulai pe sosele taiate prin paduri care nu se mai terminau! Israelienii au intrat în Ierusalim, dar se bat

ca orbetii pe strazi. Mii de morti, de ambele parti. Se mai lupta si în Transilvania, în sudul Ucrainei. În Franta se vpr tine alegeri anticipate. Regina Angliei se casatoreste cu arietena ei, Delia Moore, ducesa de Thrusbury. Mi-au marit salariul - asta da noutate! 800 de dolari în plus. Se zvoneste ca banca o sa-si deschida o filiala noua în Canada, cred ca la Toronto. Îi merg afacerile sefului! Rusi au propus iar un tratat de nonbeligeranta, plus reducerea armamentului nuclear, dar nu cred sa accepte ai nostri, vremurile sînt prea tulburi...

-... O sa va citesc mesajul unui privitor care a dorit sa ramîna anonim. Este interesant, fiindca dovedeste impactul pe care l-a avut Jurnalul în rîndul oamenilor.

În timp ce vocea realizatorului recita calma si monotona, pe ecranul alaturat curg litere verzui, alcatuind cuvintele mesajului: Domnule Sammy Lee Jones, admir FOARTE MULT emisiunea Dumneavoastra. Va urmaresc în fiecare saptamîna si sînt încîntat de extraordinarele IDEI pe care discutati. De aceea astazi am îndraznit si eu sa intru în legatura cu Dumneavoastra. Eu sînt în drum spre Pamînt. Dar am fost atît de interesat de subiectul emisiunii de azi ca m-am hotarît ca treburile mele pe planeta mai pot sa astepte. Mai întîi ma voi duce, împreuna cu sotia mea, sa vizitez TURNUL LUI BABEL. Stiu ca unii zic ca e un Loc Sacru. Mai vreau sa va spun si ca eu unul cred ca Pedro Babel a fost Ales de Dumnezeu ca sa ne lumineze mintile. De aceea ma duc acolo si ca mine fac o multime de Prieteni de-ai mei. Am si initiat o Organizatie care se numeste MARTURISITORII TURNULUI si îi invit pe toti Adevaratii Credinciosi sa ia legatura cu noi pe Starnet la 17295-A-o83-MT. Va multumesc si va admir, domnule Sammy Lee Jones. Sînteti un Adevarat Om de Cultura.

...ambele cotidiene sînt pline de bîrfe de senzatie pe seama parintelui si a ticaloasei de Lily de Vinchet. Parintele a negat, bineînteles, totul, iar ea nici n-a vrut sa discute cu reporterii. Cred ca nici nu are chef sa nege zvonurile, îi place sa-si vada numele pe prima pagina si sa se vorbeasca de ea cît mai des. Pun pariu ca strînge toate articolele care pomenesc de aventurile pe care le-a avut si le lipeste într-un album din ala, învelit în catifea roz si cu snurulet cu gaitane. Ce sot idiot o mai avea si asta? Sînt convins ca e putred de bogat, dar la ce dracu i-a mai trebuit însuratoare?

02 aprilie. Un reporter l-a surprins aseara pe parintele Gatter sarutîndu-se cu Lily de Vinchet în fata portii de pe domeniul încornoratului. A tras totul pe banda video. mprudentii! Am vazut istantanee în ziar, iar banda video... am auzit ca deja circula pe InterNet, trebuie sa o caut si eu. În curînd Bon-Hommage va avea alt preot...

03 aprilie. Autobuzele nu au circulat azi. S-a introdus o zi ecologica pe luna, asa ca am fost nevoit sa merg iar pe jos si m-am întîlnit cu Pedro, de care acum nu prea aveam chef. Statea întins pe sacul lui jerpelit, petrotuarul de lînga gardul catedralei. M-a oprit.

-Am spus eu! mi-a zis cu satisfactie, dar mai putin îndîrjit.

Stiam la ce se refera si nu l-am contrazis. Ma grabeam: urma sa ploua si nu voiam sa ma mînjesc cu apa aia uleioasa si usturatoare, macar ca aveam mantaua la mine. Îti ia o groaza de timp si detergenti ca sa o cureti sinic macar nu-i perfect etansa. E si cam scorojita, trebuie sa-mi iau alta. M-am oprit totusi, fiindca am avut impresia ca Pedro arata ciudat.

-O sa vina pedeapsa Domnului, m-a asigurat el, dar nu s-a mai ridicat sa ma întîmpine, cum facea altadata.

Pe lînga noi a trecut un cetatean grabit care s-a uitat o clipa la mine, la Pedro, apoi a aruncat o moneda de jumate lînga sacul cenusiu. Pedro nu s-a întins s-o culeaga, iar insul a trecut mai departe. Amarîtul de cersetor s-a ridicat încet, rezemîndu-se de gardul din fier forjat. Parea bolnav: ochii îi erau stinsi si fata slabita, uscata, de parca nu mai dormise de doua nopti. Nu se mai barbierise. Oare înainte cum o facea? Avea cearcane vinetii si perii aspri, negri spre cenusiu, îi împungeau obrazul.

-Ce-i cu tine? l-am întrebat.

-Nimic. Nu, nimic, m-a asigurat el. Doar ca... de atunci, stii, am început sa ma apropii de o alta lume. Poate ca-i semnul pe care îl astept. Nu stiu. Dar e altfel, altceva decît...

A aratat cu capul înspre catedrala. Eu am vrut sa-i ofer niste bani, ca de obicei, poate sa-si ia ceva de mîncare. N-a vrut.

-Ce sa fac cu ei?

Mi-a explicat ca nu mai mîncase nimic din ziua în care îi prinsese pe Lily de Vinchet si pe parintele Gatter dragostindu-se în altar. Nu-i mai era foame. Nici nu întelegea cum de-i fusese foame vreodata. e bolnav. Sigur e bolnav, dar ce pot sa-i fac? Sa-i caut un medic? Cine ar veni? Nu e înregistrat nicaieri, oficial

nici nu exista un Pedro Babel. De ce mi-ar pasa mie atunci? Mîine o sa-i aduc ceva de mîncare, ceva usor, si-o sa vad daca poate sa manînce. O sa stau lînga el. Numai sa am timp. Acum zace acolo, vîrît în sacul ala al lui sau poate sta rezemat de grilajul din spate. Ploaia... acum ploua oribil, marunt si aspru, aud în obloane un zuruit ca de bile de fier rostogolite pe podea. Cum s-o descurca? trebuie sa se fi ascuns pe undeva, poate sub portalul catedralei. Ce naiba, doar e aici de atîtia ani! De-atunci a plouat de mii de ori! Eu as fi crapat de mult. Sau nu?

Ma supara stomacul. Azi am avut si-o migrena enervanta, probabil din cauza vremii. Ma simt înca puternic. Nu mi-a scazut potenta, nici pofta de mîncare, dorm destul de bine si am chef de Ilona. N-a trecut pe la mine astazi, probabil a retinut-o seful. Îmi lipseste. Ea oare? sau o femeie, sa fie acolo? As putea încerca la Gina's Hothell, n-am mai dat pe-acolo de... cinci ani? sase?

Presedintele a declarat ca nu crede în intentiile de pace ale rusilor. Totusi secretarul general NATO a acceptat un dialog comun cu reprezentantii CSI si cu membrii asociati ai Comunitatii. Europenii încearca o relansare a monedei unice. Parca nu-s destul de prapaditi!

10 aprilie. Ma tem de un alt razboi. La conferinta de pace rusii au tinut sa aminteasca de accidentul ala nenorocit de acum 70 de ani, cu idiotul ala, Jegosu (uite ca nu-i mai tin minte numele adevarat!), cel care a spart codul Pentagonului si a lansat un atac rusesc simulat. Iar ai nostri au raspuns cu adevarat. A fost o greseala, ce-i asa de greu de înteles? E drept ca atunci ne-am înjumatatit si noi, doar au raspuns si rusnacii, asta nu le-a trecut prin cap? Altfel poate o duceam si noi dracului mai bine, si restul lumii la fel, macar asa cum îmi povestea tata ca i-a fost copilaria înainte de razboi: mergea cu bunicul si bunica la cinema, la cofetarie, în masina lor! Aveau trei masini personale, TREI! Magazinele erau pline, puteai cumpara orice îti poftea inima, firmele erau luminate cu neoane si desene colorate, fosforescente, holograme lucitoare, vitrine-ecran cum nu mai vezi acum nici la sediile de banci din down-town. Economie, reciclarea materialelor, reduceri, ecologisme. E prea tîrziu, serios!...

03 mai. Iar am venit pe jos acasa. E deja enervant. Înainte, cînd o faceam de placere, nu ma simteam asa, dar nu-

mi place sa mi se impuna sa umblu. Se zvoneste ca vor introduce doua zile lucratoare din astea, ecologice. Dupa esecul tratativelor cu rusii au marit si fondurile alocate armatei. Trebuie sa ne aparam, stiu, dar de ce tot din buzunarul meu? Uite, seful are si acum doua masini, amîndoua pe benzina. Si Lily de Vinchet.

Pe parintele Gatter l-au mutat azi de la Bon-Hommage. A fost scandal mare. Parintele a primit o parohie la marginea orasului, ceva oribil, un cartier din ala, de adunaturi, tîrfe, drogati, criminali neprinsi, unde nu-i bine sa te plimbi nici ziua. Mi se pare corect; un preot n-are voie sa greseasca. Nu în halul asta. Dar pe de Vinchet cine o s-o pedepseasca?

Imediat ce am ajuns acasa m-am trezit cu Ilona pe cap. Abia am apucat sa închid PC-ul. Mi-a zis ca se teme, cica sotul ei ar banui ceva. Prostii! Poate ca s-a plictisit de mine, ori si-a gasit pe altul, mai la nivelul meu. Daca boss-ul banuia ceva, asta s-ar fi întîmplat mai demult, nu...

-Vedeti, domnule Jones, nu Jurnalul în sine a stîrnit interesul maselor largi, ci povestea lui Pedro Babel. Fac o paranteza si reamintesc celor ce se confrunta asupra problemei autenticitatii relatarilor legate de acest personaj ca doar o mica parte din jurnal face referiri la el. Restul sînt însemnarile cotidiene ale lui Terry X, însemnari legate de starea lui fizica, alte evenimente politice sau probleme locale care l-au interesat pe autor... As zice ca un ins care ar fi scris un fals jurnal, cu scopul de a atrage atentia asupra lui Pedro Babel, s-ar fi ocupat mai mult de persoana acestuia. Daca veti face un calcul simplu, veti observa ca doar 17 % din paginile Jurnalului sînt legate de Babel si de Turnul lui, chiar în conditiile în care pentru autor faptul reprezenta ceva extraordinar, unic chiar. Dar oamenii care au lecturat jurnalul exact la paginile acelea s-au si oprit.

-Nu puteti însa contesta înaltul interes pe care l-a stîrnit jurnalul în rîndurile specialistilor interesati în istoria perioadei respective. Daca avem într-adevar de-a face cu o relatare originala, una dintre putinele ramase din epoca, importanta ei este inestimabila.

-departe de mine gîndul de a nega asa ceva. Eu am spus doar ca marea masa a receptorilor este interesata de Babel, fiindca are nevoie de sfinti pentru noua biserica. Povestea e, bineînteles, ciudata, dar Turnul nu e la fel? S-a vorbit aici despre

Bardul Pelerin, despre Ghilda Persorilor... Aici nu ma pot pronunta. Dar Turnul de Calcar exista, poate fi vazut, pipait, vizitat, cu toate interdictiile care -fie vorba între noi- mai mult atîta multimile. Cei mai de seama cercetatori, de la mineralogi pîna la bilogi, îl studiaza de nu stiu cîta vreme. A, si-am auzit si un zvon cum ca exista cineva, o persoana sau o companie, care are drepturile de a scoate pe StarNet o editie prescurtata a Jurnalului, una continînd doar fragmentele legate de Pedro Babel si de Turnul sau.

-Doamna Pälquist, nu vi s-ar parea chiar interesant sa vedem cîta autonomie au acele pasaje dupa ce le scoatem din context? Eu as mai vrea sa informez privitorii care nu cunosc unele detalii ca la ora actuala Turnul de Calcar reprezinta, dupa Emerald City, constructia de pe Luna, cel mai mare mister palpabil cu care se confrunta omenirea.

-Dar Emerald City e o constructie extraumana, domnule Jones, pe cînd Turnul e ridicat de oameni... de om, vreau sa spun.

-Mi-ar placea sa fim siguri macar de asta. Oricum, pot sa va confirm ca asociatia culturala Geea-Star, înfiintata de generosul domn Landerfield, cel care sustine emisiunea la care participati acum, are drepturile de difuzare a variantei prescurtate a jurnalului, cea de care aminteati mai înainte. Se va face o lansare a lucrarii, ce va fi intitulata Povestea lui Pedro Babel, dar nu va pot spune cu certitudine cînd se va întîmpla asta. Stiu însa ca prestigioasul artist Steve Dornell a declarat ca l-ar interesa crearea unei opere cinematice despre Turn si cei care l-au facut... cel putin faimos.

03 iunie. ...îngrozitor. L-am vazut azi pe Babel. Zace, tot zace acolo, lipit de gardul ala de fier. Mi s-a parut si data trecuta ca s-a cam cocosat, dar credeam ca din cauza bolii, oboselii sau a vremii urîte. Nu, Doamne, nu de asta! Azi l-am gasit culcat pe burta, închis pîna la gît în sacul lui gri, slinos si mai ales bombat într-un mod foarte straniu. M-am aplecat peste capul lui, dar nu s-a miscat. Fata i se facuse galbena si ridata; parca era un cadavru adus la identificare si uitat pe trotuar. Am crezut ca murise. L-am strigat. Abia atunci a ridicat usor capul si mi-a soptit chinuit:

-Terry?

-Da, eu sînt, am zis repede si m-am lasat pe vine, lînga el.

-Terry..., a articulat el cu greu. Deschide... sacul, eu nu... nu pot...

-Pedro, ti-e rau? Ai mîncat ceva? Sa gasesc un doctor? l-am întrebat.

Fata lui chinuita, cu barba nerasa, vîrstata cu alb, si ochii gri afundati în niste orbite urduroase, cu parul latos si nespalat care-i statea însirat ca o gramada de betigase scapate pe jos, fata aia m-a speriat. Însa mi-a trecut cu ticalosie prin minte ca nu era treaba mea, de ce dracu nu-l lasam în pace?

-Deschide... sa-cul...

La-m ascultat. Fermoarul a zuruit lung si... am încremenit: lui Pedro îi crescuse o cocoasa. O cocoasa? Sa-i zic asa? O excrescenta ciudata, cum n-am mai vazut, care parca a tîsnit din ascunzisul sacului si s-a ridicat, alba si moale ca un melc, printre zdrentele rapciugoase pe care le purta Babel. de-aia statea el pe burta, în pozitia aia de infanerist la adapost! M-am retras repede: mi-era scîrba. Pedro însa a oftat usurat.

-Ce-i asta? am îngaimat si cred ca aratam cam prost, îmi venea sa vomit.

Dar el nu m-a privit, nu mi-a raspuns. Acum, daca stau sa ma gîndesc, nici nu stiu cum de m-a recunoscut cînd m-am oprit lînga el. Mi-a zis:

-Parintele Gatter... a murit, nu-i asa?

Aflase si el. Da, parintele Gatter fusese înjunghiat aseara de un drogat din parohia lui. Murise chiar în altar. unii au zis imediat ca-i pedeapsa cerului. Asa crede si Pedro, bineînteles. De fapt a si zis-o, imediat, ceea ce m-a enervat. L-am întrebat de ce n-o lovise pedeapsa mai degraba pe cea care îl ispitise.

-Cine, tîrfa... Ba... bilonului? m-a întrebat cu voce slaba, parca venita din pamîntul pe care îl mirosea. Vine... vine si rîndul ei. Dar... el si-a... si-a...

Gîfîia greu si nu mai putea sa vorbeasca. S-a straduit totusi:

-...alesul lui... cel care... cuvîntul... Dom-nu... -lui...

A tacut apoi si iar m-am speriat. Era pe moarte si ma gîndesc ca poate era si vina mea. Este si vina mea. Puteam sa-l aduc aici, acasa la mine, înca de atunci de cînd a luat-o razna. I-am spus ca as încerca sa-i aduc totusi un medic si mi-a raspuns

cu greu sa-l las în pace, fiindca îsi începuse misiunea. Aiura tot mai rau. Gîfîia înca, dar vroia sa-mi mai explice, desi l-am rugat sa taca, sa nu se oboseasca. A zis ca nu stia cît de grea e lucrarea Domnului, dar ca el o suporta cu bucurie pentru salvarea sufletelor semenilor lui. Mi-era greu sa plec asa, dintr-o data, fiindca trebuia sa fac ceva si nu... da, nu prea voiam, as fi vrut sa scap de povara asta, nu era vina mea, nu e treaba mea... Ma îngrozesc însa cînd îmi amintesc de gîlma aia alba, la care ma uitam ca hipnotizat. Alba ca brînza, cred. Sau ca o budinca, fiindca parea sau era asa, gelatinoasa, o budinca umflata cu pompa, mare de vreo 40-50 de centimetri si cu vinisoare albastrui strecurîndu-se pe sub pielita ei. Dadea impresia ca e ceva viu, ca un melc fara cochilie, un melc gras lipit de spatele lui Pedro. Parca si tremura un pic, clisa aia alba si moale, tremura pe spinarea cersetorului, gata sa se rastoarne într-o parte, sa se reverse peste mine, si iar mi-a trecut prin cap ca nu era treaba mea, de ce ma amestecam, nici îngerul lui si nici delirul care cine stie de unde-i venea, nu era treaba mea nici... gîlma aia alba si mare. Ar putea fi un fel de cancer? Cineva ar trebui s-o studieze, ar fi interesant, poate dupa ce o sa moara Pedro. Pentru stiinta ciudateniile sînt întotdeauna interesante, ajuta sa se scoata legi noi. Dar eu... eu n-am nici un amestec. De-aia am si plecat, mai ales ca Babel mi-a repetat ca n-are nevoie de nimic. As fi vrut sa-l ajut cumva.

Presedintele Rusiei a declarat ca e dezamagit de atitudinea NATO. Ei si? La dracu cu toti! Sînt întors pe dos si nu stiu de ce. M-am certat si cu Ilona. Nu mai am chef de ea, de sînii ei mari si lasati, de porcoseniile pe care le urla cînd o calaresc. În fata la Bon-Hommage moare un om. De fapt... de fapt în lume mor destui, mii, zeci de mii pe zi. De ce-mi bat capul tocmai eu? De ce ma enervez de unul singur?

12 iunie. ...Si chestia aia îi creste. CRESTE! Azi era sa nu-l mai recunosc. Ce era de recunosscut acolo? Un ghem de cîrpe mototolite, murdare pîna la lipicios, si un cap negricios cu suvite încaruntite ce-i ieseau, ca la o broasca testoasa, de sub un munte de mucegai alb vîrstat cu santulete albastrui, veniforme. Scîrbos. Totusi m-am apropiat. I-am vorbit. L-am întrebat cum se simte, daca i-e mai bine, daca stie ce-i chestia aia de pe spatele lui sau de cînd o are. Nu ttiu daca m-a auzit sau daca si-a dat seama ce vreau sa aud. A bîiguit Terry... terry... de vreo cinci

ori, apoi e calea... drumul... pe care eu... cu voi... Mai mult n-am priceput. Bolborosea doar, încercînd sa-mi arate ceva, ridica greoi capul înfundat pîna la gît în gelatina aia, se înfigea cu barbia în asfalt, ca sa se razeme. M-am apropiat mai tare, nu stiu de ce, poate vroiam sa-l linistesc cumva, si i-am atins scîrbosenia de pe spinare. Involuntar, sînt sigur. Era gretos... a fost gretos o secunda, dar dupa aceea... dupa aceea am ametit o clipa, mi-am înclestat mîna fara sa vreau pe pulpa alba si moale a cocoasei-gigant si am simtit o bucurie absurda care ma învaluia cald, ca o lumina aprinsa înauntrul meu. Era greutatea de fericire pe care o simti în piept atît de rar... L-am auzit atunci, clar de tot, în adîncurile mele, pe Pedro Babel: E bine, Terry, vezi? E bine. Eu sînt ea. Ea e eu. N-o sa mori? l-am întrebat, în gînd sau în vis, fiindca ma simteam într-o alta lume. Nu, Terry, nu mor. Eu devin. Sufletul mi-e aici. El nu cunoaste foame ori sete, nici boala ori moarte, el Îl cunoaste numai pe Dumnezeu. Mi-am amintit atunci, fara nici o legatura, de moartea lui Lily de Vinchet: fusese înjunghiata de un maniac sexual de 16 ani, ultimul ei amant. De data asta fusese într-adevar ultimul: o gasisera întinsa pe spate, în grajdul domeniului de Vinchet, cu 27 de gauri de cutit în piept si gît. Am simtit o tristete adînca, o parere de rau, lumina alba în care pluteam s-a înnegurat o clipa, dar nu am mai auzit nimic. Ciudat era ca în tot timpul asta vedeam strada, catedrala, ma vedeam si pe mine, stiam unde sînt, dar nu puteam pleca din învelitoarea calda ce ma tinea. Si deodata am putut. M-am trezit.

Stiu, toata povestea e cam neclara, nu ma pricep la lucruri din astea. Dar as prefera sa nu mai trec pe-acolo. Ma întreb cum de n-au dat si altii peste Pedro. Cum de l-au lasat în pace? N-a observat nimeni ca mormanul ala de budinca vie creste? Nici ziaristii? Acum o luna si ceva era o cocoasa normala pe spinarea bietului Babel. Acum chestia are peste un metru si parca îl suge pe ins în ea. Creste repede. O pot vedea din autobuz si de priceput tot nu pricep. Mi-e frica. Mi s-ar putea întîmpla si mie, doar l-am atins. Sau oricui. Poate e o epidemie...

daca ma gîndesc însa ce bine m-am simtit cînd am atins-o... Am luat odinioara si droguri, dar nici nu se poate compara cu... Nu, poate-i mai bine asa. Pedro zicea ca e calea lui. E ceva personal. Eu nu cred ca o sa patesc asa ceva. Sa ramîna el acolo, atît cît îl tine. Se vor dumiri unii vreodata, or sa-l smulga

si or sa-l faca bucati si nimeni nu va banui ca pe locul gramezii aceleia de creta a trait, nebagat în seama, un cersetor necajit care s-a transformat sau a fost înghitit de ceva dincolo de priceperea mea. Care mi-a fost, într-un fel, aproape prieten. De fapt eu, numai eu l-am ajutat. Cît am putut. Nu întru totul. Nu, nu am fost chiar... dar cine a facut mai mult?

O s-o rup cu Ilona. Cred ca si ea vrea asta, dar se teme s-o spuna. Mi-a spus ca e gravida, ca nu mai are atîta timp liber acum... O fi copilul boss-ului?

18 iunie. Pedro e tot acolo. Adica muntele ala care se tot înalta deasupra lui. De unde creste asa, fara sa se mai opreasca? Si de ce? Are deja vreo doi metri. Mai mult. Ma tem, chiar ma tem sa ma apropii. N-a mai ramas prea mult din Bable la vedere. Doar ca... îmi amintesc iar de senzatia aia minunata: era un fel de betie fara mahmureala. Sau un drog... de cînd sînt pe picioarele mele m-am ferit cît am putut de lucruri din astea. E, daca as fi fost tînar, tînar si liber... Oricum o sa plec, e mai bine. Am fost ales, împreuna cu doi colegi, Malcolm si Joshua, sa punem pe roate noua filiala a bancii, din Toronto. Canada. Asta înseamna o deplasare de cel putin doi ani. Nu-mi pasa. Nic macar de Ilona, daca nu cumva s-o fo amestecat si ea în alegere. Nci de atentatele din Washington. De fapt ce conteaza toate zvîrcolirile astea de viermi? Ilona o sa nasca peste vreo sase-sapte luni si habar n-am daca nu am jucat si eu vreun rol în nasterea asta. Poate altadata mi-ar fi pasat. Poate si acum îmi pasa, dar nu vreau s-o scriu.

20 iunie... municipalitatea, pe care o doare-n cur de curatenia orasului. Azi am vazut pe InterNet un articolas de doua degete despre muntele alb de lînga Bon-Hommage, preluat din unul din ziarele noastre. O povestioara cu tenta de mister, scrisa de vreun pîrlit în pana de subiecte. Daca m-ar fi întrebat pe mine... Nu, n-a observat nici ca Muntele creste fara întrerupere, nici ca nu-i vorba de gunoaie sau de poluarea mediului. Eu cred ca Pedro îsi face sau se face propria sa biserica. Nu stiu cum, de ce, cum se explica asta, dar nici nu am mai trecut pe-acolo. Parca ma tem de ceva... Asa-i. Ma tem. Azi am vazut vreo opt-zece insi opriti în jurul lui, alaturi de gardul din fier forjat, holbîndu-se, apropiindu-se. Faceau ei ceva, dar de ce tocmai acolo? Au vazut si ei? Au simtit?

Na-r trebui sa-mi bat capul. Sînt batrîn si tot mai bolnav. Normal, masina se uzeaza, n-ai ce sa-i faci. Am arsuri de stomac dupa fiecare masa, dorm greu, iar dimineata ma trezesc ud leoarca. Poate din cauza ca visez urît. L-am visat pe Pedro, asa cum îl stiam dinainte, îndesat, cu figura lui falcoasa, cu ochii gri si adînci, de nebun, cu degetele alea incredibil de lungi, numai ca în vis era alb ca brînza, alb si imens, un munte uman, si se tîra cumva înspre ine, parca vroia sa ma striveasca. Îl întrebam de ce, dar el nu vorbea, numai mormaia ceva gros si rar, iar eu eram revoltat -nu stiu de ce-, mi-era ciuda pe el si mi-era si frica. Am vrut sa o iau la fuga, dar înaintea mea nu se vedea nimic, numai bezna, si, oricît fugeam, fugeam pe loc, nu ma deplasam nici un pic, iar el se apropia, se apropia si sufla urît... Nu m-a strivit. M-am trezit înainte sa ma atinga. Ce vis idiot!

Poimîine plec la Toronto. N-o sa-mi iau multe bagaje...

-Sîntem acum în legatura directa cu Pamîntul. José Kemobar, trimisul special al canalului Star3, se afla acum la New Orleans si transmite în exclusivitate pentru noi. José, esti în direct...

(Holograma îmensa, luminînd slab la marginile cîmpului proiectat. Se vad cîteva blocuri-oglinda de forma paralelipipedica, niste vehicule de mare tonaj glisînd printre cladiri. În centrul imaginii se impune un turn imens, alb-galbui, de forma neregulata, semanînd cu un musuroi de termite la scara brobdignagiana. Pe lînga el cladirile cu doua-trei sute de etaje din planul doi, cu profilul lor aerodinamic, par niste jucarii de tabla nichelata lînga un munte de creta. Un barbat tînar, cu pielea întunecata, teasta rasa si perciuni lungi, prelungiti pîna sub maxilarele osoase, apare în fata Turnului si începe sa-si miste buzele, gesticulînd mult si inutil. O secunda sau doua nu se aude nici un sunet -o mica desincronizare de cîmpuri-, iar insul aminteste cîteva momente de un peste straniu care respira intermitent, cu gura deschisa. Apoi i se aude vocea stridenta, pitigaiata...)

-...lînga vestitul turn care, de la publicarea istoricului Jurnal al misteriosului Terry, a devenit "Turnul lui Pedro Babel". În miezul evenimentelor, José Kemobar va aduce marturii proaspete despre lumea ciudata care a aparut chiar aici, lînga noi, numai pe canalul Star3. Vom lua acum legatura cu cîtiva din cetatenii orasului si cu turistii care au venit sa vada sau chiar sa

exploreze faimosul turn alb. Pe unii i-a mînat curiozitatea, pe altii credinta, dar toti vor sa stie, sa cunoasca adevarul.

(Miscare rapida, imaginea fuge de sub ochi. Prim-plan pe un cuplu cu aspect respectabil, îmbracat decent. El are în jur de 40 de ani si poarta o vesta alba, geaca translucida de fibra si panataloni gri, mulati, decupati la genunchi. Ea pare de 30-35 de ani, este înalta, blonda, tunsa extrem de scurt si se înveleste într-un sarong auriu care îi lasa descoperit bustul si picioarele lungi, dar îi ascunde spinarea si ombilicul. Ambii poarta ciorapi de protectie "Sole". Nu par sa fie nativi din New Orleans.)

-Domnul si doamna...

-Joneski, spune femeia.

-Da. Asadar domnul si doamna Joneski au acceptat sa ne spuna ce i-a convins sa vina pîna aici tocmai din Australia, Sidney, daca am înteles bine...

-Da, ati înteles bine, raspunde tot femeia.

-Da, domnu`, se repede si domnul Joneski, pentru turnu` asta am venit, ca auzii ca face minuni. Io as vrea sa vad vro minune, adica... se poticni în mijlocul frazei... Poa` sa ne-ajute si pa noi...

-Cum credeti ca o sa va ajute? din cîte înteleg eu, doriti sa intrati.

-Nuuu, noua ne zîsa cineva ca nu traba, numa` cît sa pui mîna pa el si stai asa si `cea ca-i destul. Nu cred c-o sa dorim sa intram, cum zîceati, numa` daca... ha-ha (rîde gros, fortat).

-Dumneavoastra, doamna?

-Nu, nu cred c-o sa intram. Adica... am auzit ca lumea nu prea mai iese de-acolo. Poate ca-i periculos. Am auzit de aia... na, ca nu mai stiu, o secta era, aia care s-au bagat toti înauntru si erau vreo cinci mii. Am vazut pe holo. Cinci mii de oameni! Pai cum au încaput toti acolo? Si-or mai fi si altii. Nu stiu... noi numai sa vedem mergem, de-aia am venit. Poate ca toti aia se duc înauntru ca sa moara.

-Se calci... se calcaricizeaza, intervine sotul.

-Calcifiaza, îl corecteaza reporterul.

-Da, calcifiaza, aproba barbatul, diftongînd "ia"-ul. Noi nu ni-s d-aia nebunii, vrem sa-ncercam numa`. Tot aveam drum p-aici.

-Va multumim, domnule si doamna Joneski. Acum ne întoarcem la emisiunea noastra, iar eu dau legatura pe Geea, la Sammy Lee Jones.

-Da, multumesc, José, sînt aici. Ati putut vedea deci amploarea pe care o ia fenomenul "Babel" si asta doar în urma descoperirii unui jurnal. Cine îndrazneste sa creada ca vorbele nu mai au putere asupra oamenilor? Vom reveni în legatura directa cu dumneavoastra, dupa o scurta pauza...

(Trupuri masculine, goale, puternice si bronzate, se îmbratiseaza languros, plutind într-un decor argintiu, celest. Se aude o voce masculina, extaziata)

GAY Day! Daca doresti sa simti adevarata iubire alaturi de cineva asemeni tie...

(Un chip zîmbitor si totodata melancolic apare în centrul imaginii: un barbat de vreo treizeci de ani, gol, rezemat lenes într-un brat pe o senzisofa)

Daca vrei sa fii cu adevarat iubit sau sa iubesti cu adevarat... (Prim-plan pe un adolescent cu pielea alba si fina mîngîind un negru voinic, cret si zîmbitor. Aceeasi voce, devenita insinuanta)

Însoteste-ne în GAY Day! Cel mai potrivit loc!

GAY Day! Direct, pe Orbital Earth, la Sala Tron sau (pauza de efect) pe Virtual Reality - StarNet 23453-S-112-GD!

16 noiembrie. Canadienii au o iarna oribila, cum n-am crezut ca poate exista: zapezi galbene care te îneaca, tornade care te ridica de pe strada si te izbesc de pereti, vînturi care îti vîjîie în usi ziua si noaptea si friguri de aproape 100 de grade sub zero. Oricît m-as înveli în hainele lor vatuite, tot înghet pe drumul pîna la metrou. Abia astept sa ma întorc acasa...

...În New Orleans se petrec lucruri ciudate. Am aflat abia azi, în timpul unui browsing în Net. Pedro, saracu`! Pîna la urma dobitocii au priceput ca movila aia creste. Ba chiar destul de repede. S-a calculat cum ca ar lua în înaltime cam 10-20 de centimetri pe zi. Se si lateste, i-au aparut niste gauri, ca într-un svaiter. Acum are deja vreo 40 de metri. Doamne! Nic nu-mi vine sa cred. Au încercat s-o ia de-acolo, s-o arunce la groapa de gunoi a orasului, dar n-au resit. Nu stiu de ce, n-au spus-o prea clar. Au început în schimb un fel de cercetari. Movila aia a devenit subiect de interes national. S-au gasit si nebuni care se duc si se lipesc pur si simplu de ea, nu mai vor sa plece de-

acolo. Pe unul abia l-au smuls dintr-o gaura din aia, facuta în materia ciudata a moviloilui, în care se cuibarise ca în burta maica-sii. Statuse acolo vreo trei zile, fara apa, fara mîncare. Nu pot sa cred. Insul a declarat ca fusese ceva minunat. S-a pomenit de extaz mistic, se zice ca insul asta bîiguia tot felul de cuvinte neînetlese, desi în felul lui parea foarte coerent. Vorbea probabil pe limba lui. Lumea e plina de ciudati. Acum îmi pare rau, tare rau, ca nu am ramas acolo! Cred ca sînt singurul care stie ce e de fapt "turnul de calcar", ca asa i-au zis reporterii. Nu stie nimeni ce si cum. Eu, numai eu stiu. As putea trimite un mesaj echipei aleia de cercetatori, sa le deschid putin ochii. Daca nu de la mine, atunci de la cine sa afle ceva veridic? De la nebunii care misuna prin jur? Numai sa-l fac cît mai coerent si credibil, oamenii de stiinta sînt atît de suspiciosi... Cît mi-as dori totusi sa fiu acum în New Orleans!

20 noiembrie. Un maniac s-a catarat în vîrful Turnului de Calcar (asa îl scriu toti mai nou, cu majuscule). Nu stiu cum a ajuns acolo,doar am citit ca s-a instalat paza înarmata, cordoane de militari care îngradesc locul. Acum se chinuie sa-l dea jos, iar idiotul urla toata ziua si toata noaptea blesteme si înjuraturi împotriva bisericii corupte si a popilor curvari. I-o fi soptit Pedro ceva? Pedro e mort. Dar ce naiba se petrece acolo? S-a anuntat ca toate cercetarile alea s-ar putea sa dureze mai mult decît se credea, adica au dat gres. Nu e nimic oficial, dar am gasit pe InterNet niste sopîrle credibile. Una zice ca toate probele luate din turnul lui Pedro se dizolva la cel mai mic tratament chimic sau încercare de analiza. Pîna si bucatile puse la pastrare în conteinere presurizate s-au dizolvat. Ramîne doar un praf alb, care e într-adevar un produs calcaros. De-aia îi zic "Turnul de Calcar". S-ar parea ca e o excrescenta organica, un fel de materie vie. Pedro, cersetorul, imigrant sau ce-o fi fost... ar fi mîndru sa vada ca a ajuns subiect de interes national. El. Adica o bucata din el... Dar daca omul se poate transforma asa, de la sine... poate au fost niste forte necunoscute stiintei de astazi. Sau extraterestrii, s-au raportat niste aparitii de OZN-uri în oras si în întreg statul Louisiana. Numai ca oamenii vad OZN-uri din astea ori de cîte ori le vine chef sa le vada. Eu ma bucur ca am trimis mesajul ala. Informativ, coerent, concis, exact cum trebuie sa fie un material informativ.

22 noiembrie. ...nici macarnu le pasa! Am primit un raspuns din ala, politicos: Va multumim pentru informatii si va asiguram ca ele vor fi studiate cu atentia cuvenita... Cuvenita! N-am auzit nimic de Pedro, nici la TV, nici pe Internet. Chiar, ce idee! as putea arunca povestea în retea! Desi am mai vazut acolo vreo doua chestii legate de Turn. Cineva povesteste cum a vazut cu ochii lui un OZN care aterizase acolo acum patru luni si spune ca dupa asta Turnul a început sa creasca exact pe locul unde coborîse nava extraterestra. Altul afirma sus si tare ca Turnul de Calcar e primul semn al sfîrsitului lumii, ca pe acolo or sa iasa deasupra pamîntului cei morti, care îsi trimit înainte oasele lor, ca sa aiba unde locui la ceasul cuvenit. Turnul ar fi si un fel de far al sufletelor, un semn pentru noi, sa ne pregatim, fiindca se apropie ceasul. Ce idiotenii! Acum patru luni, cînd zice individul ala ca a vazut farfurii zburatoare la Bon-Hommage, Pedro deja se transformase, murise, si Turnul avea vreo doi metri. Ticalosi, prosti si fanatici! Nu, nu pot sa ma amestec cu ei.

Am primit azi un mesaj de la Ilona. A nascut un baiat si i-a pus numele Terrence. Ma simt putin ciudat: magulit si frustrat în acelasi timp. De ce m-a anuntat? A fost un fel ocolit de a-mi spune ca e copilul meu? Banuieste asa ceva sau e chiar sigura? Îi mai pasa de mine? As vrea s-o întreb, dar sînt sigur ca mesajul asta n-a trecut prin mîinile sefului. Poate cînd ma voi întoarce...

-...eu nu sînt decît un istoric, domnule Jones. N-as putea garanta autenticitatea Jurnalului si nici a existentei lui Terry X, atîta timp cît nu-i stim numele întreg si nu-l putem cauta în fisierele pastrate de atunci, oricum teribil de putine si ele. Dar ma mir ca o discutie legata de valoarea literara sau documentara a scrierii a alunecat pe o astfel de panta. Dupa maruntele mele cercetari, as putea sa va informez ca în acea perioada a existat în New Orleans un anume George de Vinchet, al carui nume e înregistrat printre proprietarii unor firme de produse electronice si electrocasnice. A fost casatorit si a ramas vaduv destul de devreme. Din pacate nu am reusit sa aflam prenumele sotiei lui de Vinchet. Ar putea fi aceasta Lily de Vinchet din Jurnal. Oricum e un prenume destul de rar.

-Ce ne-ati putea spune despre datele si evenimentele istorice prezentate acolo? Ati vazut ca acest Terry facea un fel

de revista a evenimentelor zilei. Sînt -nu-i asa?- informatii verificabile...

-Am întreprins un studiu preliminar si pot sa va spun ca, dupa ce am încadrat epoca, am ajuns la concluzia ca datele prezentate acolo sînt fie verificate, fie credibile, acolo unde noua ne lipsesc unele date. Bineînteles ca un falsificator talentat ar fi putut însaila în jurul Turnului lui Babel -sau Turnul de Calcar, cum vreti dumneavoastra sa-i spuneti- o poveste la fel de veridica, folosind informatiile istorice existente legate de acea perioada. Însa opinia mea este ca avem de-a face cu un document autentic si-o sa va dau doua argumente. Unul este la mintea cocosului: reconstructia minutioasa a unei epoci impune cunostinte destul de specializate, putini fiind oameni care ar fi în stare de asa ceva. Iar al doilea argument este de fapt un mic secret pe care vi-l dezvalui acum: un coleg de-al meu de la o alta universitate, dar care m-a rugat sa nu-i fac public numele, a reusit sa acceseze -din greseala sau intentionat, un program în care se aflau cópii dupa dischetele originale cele care contin textul acestui jurnal. Si ce-a remarcat el? A remarcat ca aceste cópii fusesera supuse unei operatii de ajustare primare, ca sa zic asa, adica peste tot unde în mod normal am fi întîlnit numele de familie al acestui Terry se operase o stergere fina pentru computerele acelei epoci, dar usor de detectat azi, tinînd cont de modul primitiv de lucru al computerelor amintite. M-am gîndit ca poate se însela. Dar mai erau si dezacordurile gramaticale din text, golurile care deformau fraza... Acelasi lucru s-a petrecut si acolo unde în text aparea sau ar fi trebuit sa apara numele sefului lui Terry, al firmei sale sau -ca sa dau un exemplu frapant- unde am putut citi si eu "doamna Ilona". Bineînteles ca textul a fost redactat ulterior într-o forma corecta, înainte ca scrierea sa fi fost difuzata spre consumatori. Asadar prietenul meu a avut ocazia sa citeasca forma bruta, neslefuita stilistic, a Jurnalului lui Terry X, care pentru anumite persoane s-ar putea sa nu fie deloc un X.

-Si ce înseamna asta, domnule profesor?

-Ei, nu mare lucru! Din perspectiva mea de istoric, faptul nu are nici o relevanta. Ideea pe care o avansez este ca acea "banca a boss-ului" de acum doua secole si ceva mai exista înca, ba chiar ar putea fi unul din consortiile existente pe lumile orbitale. Stiti ca majoritatea corporatiilor de prestigiu de aici îsi

au riginea fie în fostele State Unite ale Americii, fie în europa sau Japonia, mai putin în alte continente. Iar Jurnalul sugereaza undeva ca acel terrence, fiul Ilonei, nu ar fi urmasul misteriosului "boss", ci al unui anonim angajat al bancii. Daca am presupune ca urmasii respectivului Terrence îsi pastreaza înca numele si firma, conduc destinele nu stiu carui consortiu orbital si fac parte din înalta aristocratie a lumilor noastre? Mentalitatea puritan-traditionalista a ultimelor decenii va este cunoscuta, asa ca n-ar fi de mirare ca acestor urmasi sa nu le convina sa fie stra-stra-stra-nepotii lui Terry X, adica niste bastarzi care -într-un fel, au patruns fraudulos în rîndul aristocratiei noastre. Haideti sa recunoastem cinsitit: lumile orbitale sînt excesiv de conservatoare si pun mare pret pe stramosii pamînteni. O revelatie de genul acesta ar tine capul de stiri mai mult de o luna si -macar ca, dupa parerea mea, faptul e cu totul insignifiant- nu cred ca persoanelor implicate le-ar conveni sa vada cum cifrele de afaceri le scad simtitor, iar numele lor sînt tot mai rar trecute pe listele de invitati la evenimentele mondene. Fiindca sînt digur ca asa s-ar întîmpla acum. Poate peste cîteva decenii se vor schimba si mentalitatile. dar acum... sînt sigur ca nici prietenii respectivilor nu i-ar mai cauta prea des. Bolile sociale se iau repede.

-Va mulumim, domnule profesor, pentru fascinanta ipoteza pe care ne-ati prezentat-o. As mai avea o întrebare: dumneavoastra, ca istoric, n-ati putea cerceta asa, doar de dragul unei mici bîrfe (domnul Jones zîmbi fin), despre ce familie, banca sau corporatie este vorba? Interesul pentru adevarul istoric v-ar îndemna la asa ceva.

-Da, din pura curiozitate profesionala as putea încerca o astfel de cercetare. Nu sant însa convins ca avem dreptul sa patrundem în intimitatea unor oameni si sa rascolim secrete de familie atîta timp cît ele pot afecta persoane înca în viata, persoane care, fara a avea vreo vina sau vreun amestec în istoria Turnului, ar fi serios afectate de rezultatele unui astfel de studiu. V-am spus ca traim într-o epoca excesiv de puritana, iar eu -vrînd-nevrînd- ma recunosc ca un produs si membru al ei. Let bygones be bygones. Mai este si o problema de ordin practic: în acea epoca despre care vorbim pe Pamînt se înregistrase un usor reviriment economic, mentinut cu forta, si tot atunci zeci, sute de banci din fostele State Unite ale Americii

si-au deschis filiale în toate colturile lumii. În Toronto, într-o perioada de numai doi ani, am gasit peste 90 de noi filiale ale unor banci americane. Asta se întîmpla exact în anii în care Terry a fost trimis în Toronto. Dintre ele peste treizeci reprezentau filiale ale unor consortii si firme asociate existente si astazi. Iar datele pe car le avem despre New Orleans, unul din orasele cele mai afectate de ultimul razboi planetar, sînt teribil de putine. Decichiar daca as încerca, ar trebui sa întreprind un studiu îndelung, cu sanse de reusita relativ mici, iar satisfactiile profesionale n-ar fi nici ele prea mari. Exista probleme mult mai importante care ma intereseaza la ora actuala. Nu sînteti de aceeasi parere?

-Da. Deci multumim domnului profesor Herreras de la Facultatea de Istorie a Universitatii "Lowell", sectia de istorie planetara preorbitala, profesor titular aici, pe Geea. Întrerupem emisiunea pentru cîteva momente, pentru un spot publicitar, dar vom reveni. Ramîneti cu noi!

15 august. Credca duc dorul Canadei. Acolo cel putin eram cineva. Pe de alta parte sînt si singur. foarte singur. Americanii mei sînt grozav de superficiali, habar n-au sa lege o prietenie. Salut, ce mai faci, bine, trecem pe la o bere?, dar dincolo de asta nu mai afli nimic. Ilona ma ocoleste ori de cîte ori apare pe la banca asa, de dragul vremurilor apuse. Ne-am ciocnit azi în lift, cu totul accidental. Am vazut ca prefera sa nu ma întîlneasca, se holba mereu la panoul de comanda. Ce mai faci, Bine, dar tu, Merge si apoi tacerea aia jenanta, cînd nu mai stii ce sa spui, fiindca nu esti în stare sa spui ceea ce s-ar cuveni si nici nu mai poti spune ceea ce era bormal înainte de. Ce-ti mai face... copilul? Perfect, multumesc de întrebare. Creste vazînd cu ochii. E voinic, îmi seamana. Ilonas-a îngrasat grozav, i-au aparut fire carunte si nu se vopseste. Nu-i mai pasa vcum arata. Sînii i s-au lasat pîna la buric, macar ca poarta sutien. Unul imens. Paseste greu, cu un aer important. Doar e mama. Probabil asa se întîmpla cu toate.

O duc mai prost decît în Toronto. Presedintele interimar a nascocit a cincea zi ecologica pe luna. Dupa ora 12 localurile de noapte nu mai vînd nici bere. Eu am redevenit un functionar marunt, într-un birou ca toate celelalte. Mi s-a descoperit si un început de ulcer. Banuiam de mult. Probabil de la mîncarea proasta de aici. Proasta, îngrozitoare, macar ca preturile au

crescut de doua ori de cînd am plecat. trebuie sa renunt la hamburgeri. La Cola. Si la tutun, oricum nu mai e de buzunarul meu. Dar nu-mi pasa. N-o sa ma apuc sa gatesc acasa tocmai acum, cînd ne ducem de rîpa. Fiindca asta e directia, orice-as face. Mî întreb cum de astia ca seful o duc tot mai bine.

Mîine e zi ecologica. M-am decis sa-l vizitam pe Pedro. Adica Turnul. L-am vazut iar pe TV, pe Net, prin toate ziarele. Toata lumea vorbeste despre asta. Are deja vreo 50 de metri, dar specialistii spun ca si-a încetinit cresterea. Îi ajunge oare? Oricum a ramas acolo, nu l-a putut muta nimeni, acum e un fel de simbol al orasului. Cercetatorii si-au cam pierdut interesul fata de el. Cred si eu, daca n-au obtinut nici un rezultat! Prefera sa-l ignore decît sa repete toata ziua ca pentru stiinta actuala el reprezinta un mister. Ma strabate si un fel de satisfactie rautacioasa, uite ca n-au fost în stare de nimic! Nici nu le-a pasat de mesajul meu. În schimb au aparut mii de fanatici care se aduna acolo, trec de garzile destul de plictisite de misiunea lor inutila si se strecoara în el. Da, în el! Cînd stiinta renunta, fanatismul religios se înghesuie. Cica ar exista o groaza de tuneluri si caverne în care te poti strecura prin interior, te poti ascunde si sta acolo, o zi, doua, trei, cît vrei. Ca la de-a v-ati ascunselea. Am vazut un ins la TV, i se lua un interviu. Tocmai iesise, nu stiu de ce, era buimac si avea o figura tîmpa, de fericit cu mintea goala. Spunea ca nici nu simtise cum trecuse timpul, ca în Turn nu e timp, nu ti-e nici foame, nici sete, în schimb ai niste viziuni extraordinare. Cel putin asa i se paruse lui. Zicea ca simtise cum se înalta la cerurile lui Dumnezeu. Chiar asa, la cerurile lui Dumnezeu, u la altele. Vorbea cam împleticit si mi-a trecut prin cap ca se drogase. Din cîte am priceput, nici nu iesise de buna voie. Zicea ca l-a îndemnat cineva sa iasa, i-a spus ca a venit timpul. Nu se exprima prea clar. Pomenea însa mereu de o voce din creier, mai tare decît el, careia nu i s-a putut opune, oricît de bine i-ar fi fost înauntrul Turnului. O fi fost vreo halucinatie de schizofren? Sau... Pedro? Ei da, asta-i o idee atît de fantastica încît ar face într-adevar senzatie. Oar chiar Pedro sa fie cauza întregii povesti? Daca da, atunci macar si-a împlinit visul. Sînt sigur ca mult mai multi fanatici intra la el, adica în turnul ala, decît în catedrala de alaturi. Macar de-ar trai, sa vada, sa stie... Poate chiar vede...

Destul am aiurat. O sa ma culc. Mîine ma trezesc devreme, trebuie sa merg pe jos. Sper sa am o zi tihnita. Sa nu dau ochii cu Ilona.

16 august. Am fost azi la Turn. De fapt la Pedro. Da, la Pedro! Mintea mea nu mai vrea sa priceapa nimic din aiureala ce mi se zbate ca un tipar sub craniu. Ma întreb daca cineva ar vrea. Sau ar putea. Nu cred. Pedro!Pedro Babel? A fost un cersetor care statea pe treptele unei catedrale din New Orleans, numita Bon-Hommage. Sub portalul din stînga. Asta pîna într-o zi. Pîna cînd îngerul lui a cazut.

Am trecut pe acolo cînd ma întorceam de la munca, asa cum faceam si odinioara. Se însera. cerul era pîclos, cenusiu, ca întotdeauna în august. Sta sa ploua, ploaia asta nenorocita si galbuie care, daca te prinde afara, ori te mînjeste de sus pîna jos, ori -daca n-ai mantaua la tine- îti irita pielea. Te umpli de bubulite rosii care te manînca o saptamîna. Aveam mantaua la mine... o aveam, unde am lasat-o? Acolo? Sînt sigur ca am intrat cu ea. Si cu servieta. Asta o mai am. Oricum, am trecut pe lînga catedrala si am vazut pentru prima data de aproape Turnul de Calcar asa cum este acum. Aproape ca m-am înfricosat: e imens! Privit de aproape, pare un munte alb si zgrunturos rasarit în mijlocul asfaltului. Din unghiul din care priveam parea sa acopere cu totul turla catedralei, iar gardul de fier care înconjura Bon-Hommage se sfarîmase de mult sub presiunea lui sau a oamenilor ce roiau prin jur. Azi nu erau prea multi: vreo 20-30, dar aratau exact ca insii aia care îsi fac veacul prin mahalale si guri de metrou dezafectate de zeci de ani. Garda publica, adica doi insi îmbracati în albastru, cu caschete si bastoane de cauciuc, priveau în jur, se plimbau calmi si plictisiti, de parca se nimerisera acolo din întîmplare. Îsi faceau slujba. De-aia înfiintase primaria niste locuri de munca. Ce altceva sa faca?

Cînd ma gîndesc ca eu am vazut muntele asta pe vremea cînd era doar de doua palme! Eu îl dezvelisem din sacul termo atunci cînd începuse sa creasca, sa iasa din Pedro, sa-i suga toata vlaga. Nu ma îndoiesc ca asa se întîmplase. Atunci îl privisem cu uluire, cu scîrba... da, a fost si senzatia aia placuta, dar stranie, de care mi-e frica sa-mi amintesc. Da, a fost ceva. Însa niciodata nu mi-as fi imaginat... Azi am trecut pe acolo, am înaintat linistit, aproape nebagat în seama, si m-am trezit lînga,

alaturi de el. Am pipait cu grija piatra aparent sfarîmicioasa sau ce-o fi fost. Era calda. citisem undeva ca era întotdeauna calda si placuta la pipait. Atunci m-a apucat ceva, nu stiu ce, amintirile sau o curiozitate de nebun sau o chemare, atît ca mi-am zis: Hai sa vad si eu, daca tot sînt aici. Nu face rau la nimeni si nici nu m-am mai gîndit mult. M-am strecurat într-una din zecile de fisuri largi cît trupul unui om, care împînzeau poala Turnului, iar odata ajund înauntru... da, acolo m-am simtit învaluit de o caldura buna, blînda, întunecoasa. Mi-am aminiti dintr-o data de copilarie, cea mai frumoasa perioada din viata mea, cînd mam ma strîngea la pieptul ei caldut, înainte de culcare. E stupida comparatia, dar asa ma simteam acolo, în alcatuirea aceea stranie. Simteam ca nici un rau nu ma putea atinge. Cine si-ar dori mai mult? Sînt sigur ca asa si era. Nu-mi mai era frica de întuneric, fiindca aveam senzatia ca stiu fiecare coltisor, fiecare gaura din Turn, fiecare tunel sau cotlon ascuns. Nu m-am simtit niciodata asa minunat! Calcam sigur pe mine, ma aplecam, ma tîram, începusem chiar sa urc, fara sa stiu unde si cît am de gînd sa merg. Acum îmi dau seama ca înainte n-as fi facut niciodata asa ceva, as fi fost sigur c-o sa înnebunesc. Azi nu. M-am învîrtit înauntrul Turnului, m-am învîrtit mult, fericit ca un copil în burta mamei, adica asa cum îmi imaginez ca trebuie sa fi fost acolo. Era cald, întuneric, bine. Ma simteam în siguranta; asta era sentimentul cel mai izbitor, siguranta ca eram aparat, protejat, salvat. În mine crescuse ceva frumos, o bucurie luminoasa care îmi strîngea inima în gît, nu-mi mai pasa de lume, de Ilona, de slujba mea, de pericolele din lume sau de stupidele zile ecologice. Nici nu pot sa descriu, simt ca nu pot sa descriu nici pe un sfert cum era acolo. Nu cred ca as fi în stare sa gasesc cuvintele. Probabil ca nici nu exista suficiente.

La un moment dat am început sa vad. Cred ca ma cocotasem destul de mult pe dinauntrul Turnului si zaream în clarobscur trupuri, apoi chipuri de oameni ca si mine, oameni care îmi erau dragi.Ei nu-l cunoscusera pe Pedro. M-am simtit dintr-o data mîndru: nu, ei nu-l stiau, nu-l ajutasera pe cersetorul pe care acum îl venerau fara s-o stie. Eu da. Eu am facut-o. Sînt convins de asta.

În Turn am vazut batrîni cu gura îmbalosata si ochi holbati, pustani tolaniti pe paturi de calcar, am auzit voci

murmurînd cuvinte necunoscute, ca într-o incantatie barbara, am simtit trupuri lipite de peretele cald si moale ca o piele care hraneste si se hraneste. Îmi amintesc ca într-un colt am distins o pereche de tineri, o blonda cu par lung si sîni mari si un brunet slabsi ciolanos, cu burta scobita în interior; stateau goi într-un fel de caverna mica, o camaruie numai pentru ei. Stateau numai, unul lînga altul. Se tineau de mîna si se priveau. Atît, se priveau, dar chipul lor.. nu, nici asta nu se poate descrie. erau fericiti, nu stiu alt cuvînt mai potrivit si cred ca rareori oamenii l-au folosit într-o situatie mai potrivita. Era evident ca erau fericiti, parca straluminau; îsi ajungeau unul altuia acolo, în încaperea aia micuta si alba, ca de nunta. Vorbeau ceva între ei, dar într-o limba ciudata, cu sunete lungi si grave. N-am înteles nimic. Poate ca erau straini, nu m-as fi mirat. Doar ca acele cuvinte sau sunete pe care le scoteau sunau a ceva vrajitoresc, ca un fel de descîntec lung, pe doua voci. Am ciulit urechile: parca ar fi fost spaniola sau franceza, parca ceva suna a germana si a alte limbi de care habar n-am sau care nici nu exista. Nu numai ei vorbeau asa. În Turn se auzea un zumzet permanent, melodios si linistitor. Simteai ca, într-un fel, ai ceva în comun cu toti oamenii aia si pede alta parte erai lasat în pace cu visele tale. Ei se gaseau acolo, aproape de tine, cu tine, si era bine. e bine în Turn.

M-am speriat o clipa atunci cînd am auzit o voce soptita, chemîndu-ma pe nume. Mi-era cunoscuta vocea, dar nu stiam de unde. Foarte cunoscuta. Apoi am simtit cum îmi creste teasta, se umfla, creierul vrea sa-mi explodeze ca un pepene umflat cu pompa si deodata ceva s-a luminat, iar atunci am vazut. Am vazut altceva: pajisti întinse, lumina de soare auriu si curcubee agatate de firele de iarba. Parca stateam întins într-un val de iarba înrourata, moale la pipait, si ochii îmi prindeau curcubeele de pe firele verzi, fragede, alungite ca niste lanci. Cineva, acea voce cunoscuta, mi-a soptit ca e bine, ca asa e vesnicia, a pomenit apoi ceva de calea pe care va trebui sa calcam toti odata si-odata, eu am îngaimat Da sau altceva? în alta limba poate? Zau ca nu mai stiu.

Nu-mi amintesc nici cît am stat înauntru. O ora, doua, cinci. M-am strecurat afara odata cu doi barbosi jerpeliti care cîntau despre Dumnezeu si amestecau tot felul de cuvinte, unele fara sens, n-aveau legatura cu nimic, dar erau frumoase.

Ce tîmpenii scriu! Totusi erau frumoase. Tot de e legat de Turn e frumos. Ca un vis în culori, luminos si curat. Altfel. Iar vocea aceea si tinerii, doi tineri fericiti si ei acolo ca sînt împreuna, nu stiu daca ar mai avea rost sa plece din raiul ala... Vocea, asta e, vocea era, adica semana cu glasul lui Pedro Babel, a lui... cea mai nebuneasca idee din viata mea! Desi atunci cînd am iesit de acolo, cu hainele ravasite, prafuit, murdar, fara mantaua de protectie (da, acolo trebuie ca am pierdut-o!), doar cu seriveta atîrnîndu-mi în mîna, inutila si absurda, atunci eram convins ca am dreptate. O clipa am fost tentat sa azvîrl paralelipipedul de plastic negru si hainele scortoase de pe mine si tot ce ma leaga de lumea asta idioata, sa ma întorc înauntru, în caldura si lumina alba, vesnica, a Turnului. O prostie, desigur. Încerc doar sa retraiesc senzatiile de acolo. De altfel gardienii care stateau si fumau lînga Turn m-au privit cu mila cînd am iesit. Aveau si ei dreptatea lor.

-... ati avut ocazia sa vedeti portretul lui Pedro Babel, realizat de specialistii nostri de la Star3 Channel dup informatiile din Jurnalul lui Terry X. Mai aflam de la corespondentii nostri din New Orleans ca, dintre miile de fanatici strînsi la ora aceasta lînga Turn, cel putin 30 s-au întins pe pamînt si stau nemiscati de ore întregi, asteptînd sa nasca, dupa cum sustin chiar ei. Exista si o secta a cataratorilor sinucigasi, cei al caror scop este sa se catere pe Turnul de Calcar fara dispozitive de siguranta si -daca reusesc sa ajunga pe culme- sa se arunce în gol de la cei 1054 de metri ai constructiei calcaroase. Membrii sectei cred ca astfel se vor mîntui. Suntem informati ca tot astazi a fost înregistrata oficial gruparea mistica a Marturisitorilor Turnului, care propovaduiesc mîntuirea prin purificare în interiorul acestui munte halucinant. Pentru ei Turnul lui Babel este de fapt trupul celui pe care îl numesc al doilea Iisus Christos. Iata numai cîteva aspecte a caror motivatie partiala este -nu-i asa?- scoaterea la lumina a jurnalului celui care, din cîte se pare, a fost cel mai apropiat om de misteriosul Pedro Babel. Stiti ca acest cult al Turnului a rezistat necontenit vreme de aproape 200 de ani, dar acum nu mai este vorba de cîteva sute de credinciosi, ci de zeci de mii, poate chiar sute de mii de persoane de pe Pamînt si din lumile orbitale, care fac pelerinaje în noul Ierusalim al omenirii. Pe de alta parte oamenii de stiinta si-au reluat cercetarile asupra amintitului munte organic. Desi mijloacele lor sînt mult

mai dezvoltate decît acum doua secole, se pare ca deocamdata rezultatele se arata la fel de dezamagitoare pentru cunoastere ca si atunci. Domnul Phillip Sloper, doctor în biologie la Universitatea din New Orleans, a avansta, pe baza unui studiu mai mult statistic, o ipoteza interesanta. El a observat ca în ultimul timp Turnul creste cu aproximativ 50-60 de centimetri pe zi. Doctorul Sloper presupune ca Turnul lui Babel se dezvolta consumînd materia vie a oamenilor ramasi de buna voie înauntru, dar modul în care se desfasoara un astfel de proces ramîne înca necunoscut. Domnia-sa presupune ca la fel s-a întîmplat si cu Pedro Babel la începuturile întregii povesti. El aseamana Turnul cu un fel de planta carnivora care îsi drogheaza vicitimele pentru a le tine înauntru cît mai mult timp, chiar pîna la extinctie. Dr. Sloper a cercetat rarele documente istorice despre Turn pe care le-am putut gasi dupa ce întreaga poveste a fost uitata de majoritatea oamenilor, precum si persistenta traditie orala care s-a transmis în rîndurile credinciosilor stabili ai vechii secte a Turnului, adica ceea ce a ramas în ultimii 150-175 de ani, si a ajuns la concluzia ca rata de crestere a Turnului este direct proportionala cu numarul -dedus aproximativ- al persoanelor care intra sau ramîn înauntru. Dr. Sloper îsi desfasoara acum cercetarile la fata locului de doua saptamîni. forta Reorganizarii, prin purtatorul de cuvînt al Înaltului Consiliu al Statelor Unite, domnul Steve Ullman, a declarat ca, daca ipoteza doctorului Sloper se confirma, accesul la Turn va fi blocat de trupe speciale, iar cei dinauntru vor fi scosi de echipe de recuperare. Pîna acum nimeni altcineva nu a mentionat problema în mod oficial. Noi credem totusi ca nu trebuie sa îngradim libertatea, nu-i asa?, libertatea indivizilor de a decide asupra propriilor vieti. Chiar daca unii s-ar putea sa hraneasca într-un mod destul de dizgratios o forma de viata stranie. Sa nu uitam ca avem de-a face cu o simpla ipoteza, pe care multimile de credinciosi o vor ignora. Glumind nitel, ce ne-am face daca în Turn se manifesta într-adevar spiritul lui Dumnezeu si Forta Reorganizarii se ia la harta cu Însusi Creatorul?

Oricum, va anuntam ca o noua editie a Jurnalului lui Terry X, revizuita si completata cu comentariile pertinente ale unor autoritati în istoria literaturii, biologie, sociologie, religie etc., va fi difuzata mîine, la ora astronomica 16.00, de Star3 Channel

sub egida Fundatiei Lowell. Pentru bibliofili Editura Fundatiei Lowell pregateste o editie de lux PE HÎRTIE, cu coperti cartonate si supracoperta, în tiraj redus. Ramîneti cu noi si veti vedea si auzi mai multe despre modul în care cultura Lumii Vechi influenteaza si astazi noua noastra lume...

30 noiembrie. A reusit, da! De-ar vedea acum Pedro cum catedrala a ajund un punct de orientare pentru Turnul lui! El, care îsi dorise sa ne duca la ceruri! Cred ca ar fi fost un preot extraordinar, avea har cu carul. Exact, asta cred ca-si visa. Am auzit recent si o declaratie a Papei, în care acesta proclama Turnul drept lacas al diavolului si îi numeste pe cei care îl frecventeaza idolatri, adoratori ai vitelului de aur si eretici care îsi vînd sufletul fara sa-si dea seama. Si-ar fi visat Pedro o lupta atît de grandioasa?

5 decembrie. Azi un nebun a încercat sa arunce Turnul în aer. A plasat explozibil în vreo douazeci de locuri din Turn si - ceea ce ma uimeste- nimeni, nici macar paza, Garda Publica, n-a observat nimic. Totusi tipul trebuie sa se fi muncit ceva acolo. La urma se pare ca s-a strecurat si el înauntru, printr-unul din canalele de la poale. Avea în spate o încarcatura mare de dinamita si s-a autodetonat. Bubuitura am simtit-o si eu, de acasa. Au aratat la TV urmele dezastrului: toate geamurile catedralei Bon-Hommage si a cladirilor din jur s-au facut tandari, iar nenorocitul a fost proiectat din interiorul Turnului la vreo 30 de metri înaltime, apoi a cazut jos în episoade, sfîsiat în bucati mari de carne si oase. Au mai murti vreo treizeci de persoane acolo, am vazut cadavrele mutilate, sfarîmate, carne si sînge pe tot asfaltul. O cascheta a garzilor publice zacea agatata într-o bucata de gard, cu ceva gri-rosiatic atîrnînd de ea. O femeie se latea pe trotuar, prabusita pe spate, cu picioarele frînte sub ea si cracite obscen; sarmana fusese sfîsiata în doua de la piept în jos. Mai erau filamti morti informi sau ghemuiti în baltoace de sînge, într-o ultima reactie de aparare. Cel mai socant lucru era însa ca Turnul, Turnul în care au explodat toate kilogramele acelea de dinamita, a ramas neatins! Nu ar fi vorba ca a rezistat, nu! Turnul a ramas absolut intact, ca si cum nimic nu i s-ar fi întîmplat. Si asta chiar cred ca e o minune.

La TV s-a anuntat ca atentatorul (am si uitat cum îl cheama) era preot al unei biserici oarecare din New Orleans. Mi-am dat seama ca, întîmplator sau nu, este vorba de aceeasi

biserica la care fusese expediat parintele Gatter dupa povestea cu Lily de Vinchet. Azi am auzit alt zvon: cum ca oficialitatile ar vrea sa blocheze accesul la Turn, fiindca îl considera primejdios pentru moralul si credinta cetatenilor. Ce prostie! Dar asta ar însemna ca n-o sa mai pot trece niciodata pe acolo... pe la Pedro. E drept, nu stiu daca as avea nevoie. Sa ma reîntîlnesc cu el acolo, înauntru? Ma simt destul de bine si aici. Nu extraordinar de bine. Asta e, am avut si zile mai proaste, dar aici e lumea mea. Asa cum e ea. Mîine voi merge iar la serviciu, o sa ma întorc...

Cred ca e timpul sa ma culc. S-a facut tîrziu. Prea tîrziu.

NOTA: Aici se încheie, brusc si fara nici o explicatie, Jurnalul lui Terry X.

-Dragi prieteni, ne apropiem de sfîrsitul emisiunii noastre de astazi. Mai avem timp pentru un ultim interlocutor...

(În studio apare holograma unui ins barbos, cu teasta rasa, trupul învelit într-o rasa lunga, alba, si ochii de un negru sclipitor, ochi care sînt cu siguranta capabili sa hipnotizeze sau sa patrunda în adîncul sufletului.)

-Numele meu este George Indura si reprezint, ca membru al Marturisitorilor Turnului, spiritul Sfîntului Babel, Cel-Venit-Sa-Ne-Mîntuiasca. Vrem ca, prin intermediul multaudiatei dumneavoastra emisiuni, sa facem un apel urgent. Am dori sa anuntam autoritatea reorganizarii sa nu încerce sa blocheze cumva accesul la Turnul lui Babel. Daca dorinta noastra va trece neauzita si libertatea de a crede ne va fi îngradita în vreun fel, asa cum s-a mai întîmplat si în vremurile întunecoase dinainte, juram pe osemintele sfinte ale lui Pedro Babel, cel care traieste în trupul Turnului si în sufletul fiecaruia dintre noi, ca vom porni la lupta. Vom obliga prin orice mijloace (ochii barbatului devin scaparatori, iar vocea îi capata accente excesiv de dure, fanatice), repet: prin orice mijloace, sa obtinem accesul spre noul Ierusalim al vremurilor de azi. Amintim astfel si Preasfintiei Sale Papa Inochentiu al XXXv-lea ca nu are nici o îndreptatire sa ne acuze de erezie. Acuzatia nu e noua, iar rezultatele ei s-au vazut chiar aici, în New Orleans: catedrala Bon-Hommage s-a prabusit demult, ca un bulgare nemernic de tarîna întinata ce era. Parintele Gatter, simbol al pacatului si pîngaririi Sfintelor Taine, a murit de moarte sîngeroasa. În schimb Turnul lui Babel e la fel de curat ca si la începuturi. Nici razboiul care a nimicit

tot în jurul lui nu i-a clintit nici o bucatica. Noi rugam oamenii bisericii sa fie cu grija: nu vrem un razboi religios, dar îl putem cîstiga. Ceilalti ne dau doar vorbe, vorbe si iar vorbe, promisiuni sau amenintari, ca la animale, ca la niste sclavi nemernici si nevrednici de atentie. Dar noi îl avem pe Mîntuitor, pe Sfîntul Babel, cel care face minuni, ne curata trupurile, ne purifica si ne înalta. Ei au litera, noi avem harul! Sa nu uitati ca Turnul se înalta, se înalta meostoit spre ceruri, unde ne va duce pe toti cei care credem în El. Iar lucratura diavolului e cuibarita oriunde altundeva, numai în trupul sfînt al Turnului lui Babel nu. Asa sa ne-ajute Dumnezeu! Noi...

-Va multumim! se repezi Sammy Lee Jones, blocînd repede accesul pe canal în prima clipa cînd i se oferi ocazia, iar holograma se destrama într-o pulbere sclipitoare. Si acum, spre finalul unei emisiuni care se pare ca a cam deviat de la scopul ei strict cultural, dar care sper ca v-a oferit o imagine interesanta asupra unei realitati în evolutie pe planeta-mama. Sînt convins ca despre Turnul lui Babel vom mai auzi de-acum destule. Va anuntam ca saptamîna viitoare veti putea intra în legatura directa cu invitatul nostru de onoare, Steve Dornell, reputatul maestru al artei de pe Geea si din întreaga lume civilizata. Domnul Dornell ne va vorbi în principal despre comori uitate si redescoperite ale artei pamîntene. Nu uitati, numai la Star3 Channel, Cultura Lumii Vechi, Steve Dornell si comorile ascunse ale Pamîntului! Pîna atunci va urez o viata minunata!

(Explozie scurta, care invadeaza ecranul. Flash-uri multicolore. Apoi un set de imagini succesive: pe un fond întunecat, un primitiv îsi rade barba cu o scoica imensa si se strîmba de durere. Acelasi ins, îmbracat în niste piei ceva mai bine ajustate, îsi pîrleste barba, la fel de stufoasa ca si mai înainte, la flacara unei lumînari. Tot el, în costum victorian, se chinuie cu un brici care scîrtîie sinistru si taie, odata cu firele din barba, pielea obrazului. Sîngele se vede rosu-fosforescent. Ajungem la aparatul electric: barbatul, într-o pijama aurie, vetusta, de matase naturala, îl trece cu îndîrjire peste obraji si barbie, apoi îsi mîngîie obrajii cu causul palmei si mormaie nemultumit. Voce din off:)

Dintotdeauna barbatii austiut ce vor. Dar vremurile erau grele.

(Apare acelasi barbat, de data aceasta cu îmbracaminte moderna: sandale albe cu talpa groasa, tricou fara mîneci, pantaloni gri, mulati pe coapse si decupati la genunchi, o esarfa verde la brîu. Barbatul prinde cu mîna un obiect mic, lucitor, si îl apropie de barba lunga ce-i umbreste obrajii. Barba dispare ca prin farmec pe masura ce el deplaseaza aparatul. Barbatul se întoarce si zîmbeste spre privitori, cu un chip plin de bucurie. Aceeasi voce:)

Shavetron - perfectiunea a fost atinsa.

(Spatiul întunecat se lumineaza în albastru. Barbatul îsi mîngîie obrajii si priveste entuziasmat aparatul, cu aerul unui descoperitor. Chipul îi radiaza de bucurie. Chipul îi radiaza de bucurie. Vocea din off:)

Shavetron - demolecular. Ultima generatie!

(În imagine apare o tînara zglobie, care îsi reazema sînii goi si tari de fata barbatului, gemînd erotic, fericita: SHAVETRON! Vocea din off, virila, aspra:)

SHAVETRON! Barbatii stapînesc din nou lumea!

(Apar datele tehnice, posibilitati de contactare a furnizorilor, adrese, pret.)

Si vocea lui Sammy Lee Jones, în timp ce acesta se smulge furios din fotoliu:

-Avea dreptate Joanna. Ce cacat a mai iesit si cu Turnul asta! Bine ca s-a terminat dracului!